

СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДИНІ!
ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ
СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!

ВИЗВОЛЬНА

ПОЛІТИКА

УКРАЇНСЬКИЙ МІСЯЧНИК
Ч. 2-3. КВІТЕНЬ-ТРАВЕНЬ РІКІ.

Є В Г Е Н К О Н О В А Л Е Ц Ь .

23-го травня 1938 р. в Роттердамі, на головній вулиці Колсінгел, в наслідок вибуху бомби, що її підкинув московський висланець, трагічно згинув Голова Проводу Українських Націоналістів і Командант Української Військової Організації - полк. Євген Коновалець.

Загинув титан думки й чину, прометеї новітніх часів, що, готуючи український нарід до здобуття Української Самостійної Соборної Держави, дбав, ростив, виконував, гартував, своїм прометеївським духом залізно-непохитні лави українських націоналістів. І хоч від смерті Євгена Коновальця нас віддалає цілих 8 років, хоч Організація Українських Націоналістів міцна, свідомо своїх завдань і є в надійних руках революційного Проводу, який твердо й послідовно виконує заповіти свого Вождя, - все ж і тепер ми відчуваємо болючу втрату, якої зазнала Україна.

Втрата велика, болюча і, головне, не перша вона й не остання на буремному шляху наших визвольно-революційних змагань, бо ворог не перебирає і не перебирає в своїх засобах боротьби з українським рухом. Тому, відзначаючи трагічні роковини смерті Вождя, Українські Націоналісти, мусимо з належним зрозумінням відчутти, який тягар лежить на плечак наших і які ми мусимо бути сьогодні, в час, що є коротким етапом перелітчинку-готування до нових велетенських боїв.

З нами безсмертна тінь Вождя, з нами Ідея, якою Він горів, за яку боровся, і тому кожен з нас повинен зуміти в праці, житті і боротьбі стати хоч трохи подібним до Нього, бути гідним Його величчя, як Він, непохитно вірити в нашу перемогу і боротися так рішуче, безкомпромісово і героїчно, як боровся Він.

Відчуємо Його в собі, бо Він вічно живий, вічно з нами. І сьогодні, в роковини смерті Вождя, витаймо думками над Його могилою, воскресивши в пам'яті траурні дні 1938 р. То були тяжкі для України дні. Увесь український світ з заціпленими устами і з блиском в очах від лютої ненависти до червоної від крові Москви, схилив свої голови над тінню відходячої назавжди постаті Великої Людини.

Масові жалібні обходи відбулися на Рідних Землях в Галичині. Їх уряджувало українське громадянство Парижу, Риму, Чехословаччини, Берліну, Відня, Лондону, Парагваю, Софії, Брюсселя, ЗША, Аргентини, Бразилії, Канади, навіть Далекого Сходу. Всюди, де тільки билося українське серце, ця звістка усіх без винятку українців пролягла до глибини душі і тільки там, над Дніпром, у золотоверхому, на великих просторах Рідних Земель московські сатрапи цю звістку /навіть звістку! / жовали від українського народу. Крали від нього так, щоб він не чув і не знав...

На сторінках всієї без винятку української преси світу прокричали кров'ю писані рядки про велику нашу втрату.

"Українське Слово" /Париж, орган Українського Народнього Союзу у Франції/, в числі з 29.У. писало:

"Про справжню величину втрати, що її понесла Українська Нація в смерті Полковника Євгена Коновальця можуть здати собі справу тільки ті, що були вповні посвячені в Його велике діло. Належно оцінити Його, а також належно вшанувати Його пам'ять зможе тільки вільний український нарід в своїй Вільній Державі".

Канадський "Новий Шлях" орган "Українського Національного Об'єднання" в Канаді з 31.У. писав:

"Червона Москва, що опирається на злочинстві й мордуванні, змогла позбавити життя нашого Вождя, як свого часу змогла замордувати Голову Української Держави, сл.п. Головного Отамана Симона

Петлюру. Цим своїм черговим злочинним актом вона завдала страшний удар непримиренному до займанців українському революційному рухові. Бо убила Вождя не виборного, Вождя не з титулу свого високого родового походження, а Вождя, що своєю довголітньою, саможертвенною працею для волі й слави свого народу став могутнім велетнем - провідником того народу. Смерть Вождя Євгена - це невіджалувана, велетенська втрата для цілої нації! Та помиляється Москва, коли вірить, що згладивши зі світу його, вбила ніж у серце українського націоналістичного руху! Його смерть - це страшна рана для нас, рана, що не загоїться, доки ворог сторицею не заплатить за свій злочин! Над пошатованим трупом нашого невіджалуваного Вождя, перед своєю національною совістю і честю, перед лицем нації й світу, ми, українські націоналісти, присягаємо жорстоку відплату ворогові! Його смерть не вбила нас, а зробила нас крицею. Мертве тіло нашого Вождя, але його дух, дух найбільшого героя-мученика далі очолює Українську Національну Революцію і приспішує її хід на погібель своїм ворогам, а на визволення України. З найбільшим запалом виконуватимем накази нашого Вождя Євгена!"

В Нью-Йоркському "Націоналісті" з 1.VI. говорилося:

"Націоналісти! У божеській пошані до пам'яті Вождя України - ської Національної Революції, приймім цей ворожий виклик героїчно, з повним спокоєм і гідно Великої Ідеї, за яку поліг на полі слави один з найбільших наших синів, один з піонерів державницького відродження України, Вождь і Провідник Нації - Полковник Євген Коновалець! Ворожа рука, посилавши смертоносну бомбу в серце нашого Вождя, показала всім, чужим і своїм, одну незаперечну істину: Український Націоналізм - це смертельна загроза для Москви, загроза для всіх інших окупантів України! Велика жертва нашого Вождя на жертвеннику визволення України - це великий знак недалекої перемоги нашої Ідеї, близького визволення цілої Української Нації."

"Як замахом своїм на славної пам'яті Головного Отамана Симона Петлюру, так і замахом на славної пам'яті Полковника Євгена Коновальця, Москва нищила не особи, а провід Української Нації. Знищенням цих Героїв України добивалася Москва знесилити й зломити наступ українського визвольного фронту. Пролита за Україну кров крапих її синів напоїла собою Велику Ідею боротьби за українську національну волю та Великодержавність, розвинула її силу й притягає непереможно до цієї Ідеї кожного, в кого тече українська кров" /"Український Вісник", орган "Українського Національного Об'єднання" в Німеччині ч. 14/.

Стаття "Нашого Кличу" /Аргентина, орган "Української Стрилецької Громади", ч. 21-22/ кінчалася так:

"Чи тим скритим бандитським ударом у чоло Української Нації Москва виграла свою ставку? -- Ні! Ні! Не виграла тому, що Він наш Великий Провідник вже не був для нас чоловіком... Від для нас був за життя надчоловіком, який ніколи не гине й тим Він залишається нашим втіленням, кров'ю, помислом і чином. Ми, і коли б хотіли щось друге творити й зовсім інше думати, вже не можемо. Він був націоналістичною революцією, а Революція й Нація то був Він."

"Хлібороб" /Бразилія, орган хліборобсько-освітнього Союзу в Бразилії/ в ч. 22 стверджував:

"Не перша це й не остання жертва в боротьбі з московсько-ворожими темними силами, які намагаються за всяку ціну знищити сучасну цивілізацію, втопити культуру людства, творену тисячоліттями, в крові та кинуті пограбовані, збечечені й зруйновані морально й матеріально народи світу під ноги жорстокому, кровожадному, соціалістичному жидівсько-московському молохові." І далі, закінчуючи статтю, писав: "Вони вбили Полковника Коновальця, але не його велику Ідею. Українського визвольного руху ніяка сила не може вбити. Ту Віру і Ідею, що її Великий Вождь посіяв на українському

чорноземі, не в силах уже вбити ніяка злочинна рука, якого б то не було окупанта. Вождь згинув, але Дух його буде гетьманувати в усьому українському народі. І та віра у Велику Ідею, в його волю, яку вщепив він у серця мільйонів, приведе вже скоро до святиого храму - Соборної Незалежної України в Києві.

"Вождь загинув, але Ідея, якій він служив, жива і житиме вічно. Найкращим пам'ятником для Вождя-героя буде здійснення його ідеалу - Самостійної Соборної України" /Хабрінський "Далекий Схід", Орган Української Національної Колонії в Маньчжу - Ді Го, ч. 2./.

"Вістка про трагічну подію в Роттердамі, - говорилося в американській "Свободі" /Орган Українського Народнього Союзу, ч.124/, - страшає щільний український нарід. Ми бачимо наочно, що вороги взялися знищити весь наш визвольний рух, а в боротьбі проти українського націоналізму всі вони йдуть разом... Впала велика жертва. І впаде ще багато інших. Це нам усім треба знати й з тим погодитися, як із чимсь зовсім природним, і то в такому розумінні, що кожна така жертва наближає нас до здійснення тої Ідеї, за яку ця жертва падає".

Львівська "Мета" / Орган Українського Католицького Союзу ч.22/ писала:

"Підкреслюємо ще раз, що смерть Євгена Коновальця, завдана рукою большевицького агента, є ударом і викликом для цілого українського народу. Злочинний атентат большевиків на організатора боротьби з московською окупантською владою в Україні - це факт, який повинен активізувати ціле українське громадянство до дальшої витривалої боротьби за визволення України з-під червоного ярма".

Ужгородська "Свобода" /Закарпаття/ з 7.УІ. писала про Коновальця:

"Це був українець-соборник, який не знав партикулярного патріотизму, для якого не існувала Галичина і Наддніпрянина, Буковина і Закарпаття. До останнього дня життя залишився фанатиком української збройної сили, потрібної в часі найближчого великого міжнароднього зудару".

Із цих, далеко неповних і не всіх повідомлень нашої преси того часу аж надто видно, кого ми втратили і як на цю втрату реагувала українська нація, чим жила і що думала в ті траурні дні. Нехай же наша жорстока сучасність зв'яже нас хоч на мить із тими далекими днями, двілле в нашій душі нової титанічної сили, безмежної любови до України і огненної ненависти до наших ворогів.

Ідучи в нову мандрівку небезпек, самопосвяти і боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу, хай будуть завжди і скрізь із нами слова відозви Проводу Українських Націоналістів, виданої в дні смерти Вождя і зміст якої не втратив своєї актуальности сьогодні.

Подаємо закінчення цієї відозви.

"РЕВОЛЮЦІОНЕРИ!

Відчуваєте і розумієте велич тієї Людини, що згинула, і вагітний зміст того слова, що ним вас звемо, і ті обов'язки, що до носіїв тієї назви звик ставити світ!? Знаємо, що ви заслужили на нього, без озву виконуючи волю своїх провідників, що була посередньо волею Вождя, та нечаридлячи неволею, а до загибуні кохаючи свободу.

Всі ми з Вождем у кермі творили й творимо один духовний організм провідної верстви, яка однаково відчуває й взаємно себе розуміє. І знаєте ви, які завдання тепер стоять перед вами.

Наш - відновідальних у сучасному менті за рух у цілому - закликає до вас:

БУДЬТЕ ГОТОВІ! ГРЯДУТЬ НОВІ БОІ!...

... Вождь - Символ ще могутніше нас єднає, спілкує весь український нарід, зосереджує його енергію й живучу силу навколо Ідеї і тих чинів, які Він, як взори-приклади для дальшої боротьби, нам залишив. Він живе в Ідеї й Чині!

НІ ЗЛІКАЗ НАС ТЕРОР КРЕМЛЯ! ЯК ДОВГО ЖИТИМЕ ОСТАННІЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛІСТ, ОСТАННІЙ УКРАЇНЕЦЬ, ТАК ДОВГО ЖИТИМЕ ОСТАННІЙ ВІЙ НА ЗЕМЛІ ЗА СУВЕРЕННУ СОБОРНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ!

Як бувало в нашій героїчній старовині, так і сьогодні наша віра, наша любов і ненависть є така безмежна, що й по смерті нашій боротимуться наші духи на побойовищах із ворогами! Така прийде в житті, в чині, не в слові - наша відповідь Москві!

Ми твердо підемо назустріч усім небезпекам, ще могутніше об'єднані тією Цінністю, якою стає для нас упавший Вождь, перейшовши з дочасного у вічне життя України, і створивши містичну, моральну реальність і єдність наших душ.

Як колись Мельчани, як згодом Мазепинці, так тепер націоналісти Коновальця будуть синонімом величної епохи в історії Української Нації, що буде його епохою.

Вжійтеся, Друзі, в усю велич нашої доби, в усю героїку й потужну трагіку наших днів. Усвідоміть собі те, що про цю епоху легенди колись творитимуться... До тієї епохи зітхатимуть колись мільйони й знаходитимуть у ній джерело свого відродження... Про неї колись народні кобзарі пісні складатимуть... Вона житиме вічно в народній уяві, як міт, як легенда... Як дума про добу жорстоку, але світляну, добу могутню, добу великого зусилля, ризику життям і погордою смертю... Переведіть аналізу свого сумління, своїх вчинків і задумів - і скажіть у душі собі - чи ГІДНІ ви цього? Станьте отже на висоті завдання, переможіть і скоріть усі слабості людські, щоб очовлені в тій святій крові, що в Роттердамі пролилася, ви могли чесно і сумлінно та щиросердно сказати: Ми готові! Ми гідні великого й неоскверненого імени - Коновальцеві Воїни, Українські Націоналісти!

Особлива бо є це хвилина: головою в ній Вождь Народу і Голова Держави наладив!

Не взиваємо вас до консолідації, бо це було б профанацією хвилини! Ніяка фраза, ніякі поклики, а глибоко об'єднуючими є для нас слова:

Є В Г Е Н К О Н О В А Л Е Ц Ь .

Ніякий і найгарячіший апель не чинить того, що чинить уже легендарне ім'я : К о н о в а л е ц ь , яке стало програмою нашої чинності, символом боротьби за Суверенну Соборну Українську Державу, символом змагу двох світів - українського націоналізму проти інтернаціоналізму, більшевизму Москви та її сателітів!

І не оформлюємо ми нашого поклику в якісь вказівки. Ні! Це тепер заїве!

Ми віримо, Друзі, у вас, бо знаємо ваші чини, вашу готовість і посвяту!

Ми віримо, що ще сильніший ритм боротьби охопить усі українські землі й усі місця, де б'ється гаряче українське серце!

Ми віримо, що ще могутніше в ОДИН такт битимуться наші серця і кожен наказ Проводу буде тільки оформленням і усвідомленням вам ваших бажань, розкриттям шляхів, що найуспішніше ведуть до Меті!

У цю хвилину повторюємо єдиний наш апель до вас:

Будьте гідні того, що ви мали честь боротися під кермою великої Людини, що відійшла від нас навіки.

Хай заповіт її, осв'ячений життям та кров'ю : ПЕРЕМОГА АБО СМЕРТЬ - буде назавжди законом вашого серця!

Продовжуйте криваво-блискучу нитку традиції. Вождь з-за гробу
стоїть на сторожі непорочности й святости Ідеї!

Із могили Його голос несеться:

ХАЙ БІЙ ВАШ БУДЕ ПЕРЕМОГОЮ, А ПЕРЕМОГА ПОМСТОЮ!

СЛАВА ВОЖДЕВІ - ЄВГЕНОВІ КОНОВАЛЬЦЕВІ !

ХАЙ ЖИВЕ СУВЕРЕННА СОБОРНА УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА!

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ!

ХАЙ ЖИВЕ ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ!

ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ.

Дано в липні 1938 р.

Л И Ц А Р З Б Р О Й Н О Г О Ч И Н У

До 20-ти річчя з дня смерті СИМОНА ПЕТЛЮРИ

25-го травня минає 20 років з дня трагічної смерті одного з вірних синів землі української, речника нашої волі й правди, борця за Українську Самостійну Соборну Державу — Симона Петлюри, що загинув у Дарки від підступної кулі московського наймита Іварцбарта.

Ім'я Петлюри ввійшло в історію України як символ збройної боротьби нашого народу за свою самостійність, боротьби, яка, з часу упадку Української Держави, велася, ведеться і буде вестись, аж поки український народ не вибере собі прав на людське життя, не збуде того місця в світі, яке йому належить.

І як не намагаються московські реакціонери та їх мізерні прихвостні очорнити, знеславити і применшити це світле для українського народу ім'я, все ж воно буде вічно дороге нашому народові і страшно для ворогів, бо завжди нагадуватиме нам, що шлях до власної державності лежить не через кабінетні дискусії, вічне базікання й шукання підтримки в когось, а через рішучу, безкомпромісову збройну боротьбу об'єднаних сил Нації.

Роля Петлюри, який був не лише Провідником Збройної Боротьби Українського Народу, а й символом цілої епохи, визначається може не так кількістю підлеглих йому військ і території, як тією велетенською силою його духового впливу, який він робив на широкі українські маси, для яких саме ім'я Петлюри було втіленням їхніх поривів і сподівань.

З цього погляду значення Симона Петлюри в історії нашого народу може навіть більше від того, яке мали для своїх народів, напр., американець Вашингтон чи італієць Гарібальді. Все це пояснюється тим, що ця постать в нашій історії не була якоюсь випадковістю — вона виросла з глибин українських мас, була органічно зв'язана з ними, втілюючи в себе не лише прагнення своїх сучасників, а і прагнення цілих поколінь своєї нації. Тому і не дивно, що це на початку століття бачимо Петлюру серед найпередовішої частини патріотів, що об'єднувались у Революційній Українській Partії /РУП/, яка стала першою національною активною силою на Великій Україні, сміливо поставивши питання української самостійності. Як член РУП-у Петлюра багато прикладає зусиль на поширення національної свідомості, громадсько-політичної думки серед мас і концентрацію їх сил навколо одного найважливішого питання, яким є для нас власна державність. Цю роботу він продовжує після розламу РУП-у, належаючи до іншої партії, але уміючи в своїй практиці підійматися вище вузької партійщини, вважаючи завжди принциповими і першочерговими питання загально-національного характеру.

Одна з позитивних прикмет Петлюри полягала в тому, що йому були чужі манія величності, пустомелщина, егоїстичний кар'єризм, який часто сіреним безвартісним людям затуманює очі і вони починають грати комедію, глядачами якої ми можемо бути і в наші дні. Праця, "чорна", може непомітна, але вперта, систематизована, послідовна, муравлина праця на користь свого народу — було непорушним життєвим його законом.

Тому то, напр., будучи одним з активних співробітників українського журналу "Украинская Жизнь" /Друкувався російською мовою/ що виходив у Москві, і маючи незаперечні організаторські та журналістичні здібності, Петлюра не цурався також "буденної" роботи, виступаючи на сторінках журналу як критик і рецензент. І все ж таки оця, на перший погляд, ніби звичайна собі, непомітна людина, на тих, хто знав її ближче справляла незвичайно сильне враження. Осв

що, напр., писав про Петлюру академік Корш:

"Українці самі не знають, кого вони мають серед себе. Вони знають: Петлюра видатний редактор, патріот, громадський діяч тощо. Це все правда, але не вся правда. Петлюра безконечно вищий за те, що про нього думають. Він з породи вождів, людина з того тіста, що колись, у старовину закладали династії, а в наш демократичний час стають національними героями. Диве він при несприятливих умовах, не може вилвити себе.

Та хто знає, чи не зміниться все навкруги. А коли зміниться, буде він вождем українського народу".

На пробудження і зміцнення національної свідомості в масах, на кристалізацію української громадсько-політичної думки, була спрямована майже вся діяльність Симона Петлюри між двома революціями - /1905-1917 рр/. 1917 рік став тим багатим на події перехрестям, яке завело багато одиниць і цілих народів на пізнаніє проклятих шляхів.

Революція розв'язала руки і українському народові, підняла його до боротьби за національне і соціальне визволення, а разом з цим дала можливість повністю виявитися й усім здібностям Симона Петлюри. Тому вже навесні 1917 р. бачимо його як здібного організатора українських мас, в рухові яких він стає одною з основних фігур. Про цього простого "цивіля", який до того не знав війська, але став Головою Українського Вояцького Центру /Український Генеральний Військовий Комітет/ і першим Військовим Міністром України /Генеральним Секретарем Військових Справ УНР/ заговорили широкі українські маси.

Його слово стає авторитетним наказом для відданих українській справі вояків, бо ім'я Петлюри було неразривно зв'язане з виникненням і розвитком української збройної сили та з самою ідеєю збройної боротьби за нашу Державу.

Слова його не розходились з ділом, бо він умів не тільки за-нально говорити, а й діяти. І коли на початку 1918 р. треба було з зброєю в руках оборонити молоду Українську Державу, ніхто інший, як Петлюра, став на чолі "слобідських гайдамаків", безстрашно боронячи українську самостійність, розуміючи, що з ворогом можна говорити тільки зброєю і що тільки вона може розірвати пута національного і соціального гніту.

Літо 1918 р. на якийсь час приводить його до в'язниці, але повстання в листопаді того ж року висуває Петлюру на відповідальне місце.

Він стає членом Директорії і Головним Отаманом війська УНР, залишаючись на цьому посту до кінця своєї трагічної смерті.

Знаменним є те, що віддавши себе цілком на службу нації, поринувши з головою у вир боротьби, він на цей час зрікається всякого партійництва, організовуючи й залучаючи до праці всі активні національні сили. Петлюра стає зразком моральної, духовної політичної витривалості, зразком мужньої непохитності, яка мусить супроводжувати завжди і скрізь кожного українського патріота. В самі найтяжчі моменти боротьби, коли вже здавалося, що переможуть паразитичкі і капітулянтські настрої, поява і слова Петлюри впливали нові сили зневіренним, переконували їх у потребі дальшої боротьби і ця боротьба продовжувалась з новим зав'язанням.

Його сучасники оповідають, що "коли він говорив, тоді постать звичайної людини танула, зникала, перетворюючись у постать релігійного духа й волі. Обличчя його переображалось, світилося, горіло внутрішнім вогнем палкої любові до Батьківщини, його голос звучав твердо, рішуче, його слова були такі повні віри в перемогу і досягнення поставленої мети, так вимагали цієї перемоги що ця віра передавалась війську, підіймала його дух, наче електризувала його, і воно, забуваючи всі труднощі, небезпеку, перенесені злидні і втоми, відважно кидалось в бій".

Саме в цьому одна з величезних історичних заслуг Петлюри перед українським народом, бо якраз він, більше ніж хто інший, сприяв міцності й розмахові українського визвольного руху, сприяв тому, що боротьба нашого народу з захарбниками тривала аж до 1921 р.

І навіть тоді, коли цей лицар збройного чину, приймаючи гірку іронію долі, опинився за межами рідних земель, він нашу поразку вважає тимчасовою і, не сходячи з своїх позицій, знову підбадьорує слабих духом та у відповідь на ворожі акції розгортає свою національну роботу.

Він стає і за кордоном символом боротьби українського народу з поневолювачами, заставляючи серйозно тремтіти ворога. Цей страх і чорна лють московських сатрапів і стали наслідком його трагічної смерті 25-го травня 1926 р.

Незадовго перед смертю в тому ж 1926 р. в статті "Пам'яті полеглих за державність" Петлюра писав: "В дні свят Української Державности стають передімною постаті лицарів і мучеників Великої Ідні... Шлях звільнення кожної нації густо кропиться кровю... Во - рожю і рідною. Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчости, всього того, що нація і свідомо і іраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя. Кров, пролита для цієї великої мети, не засихає. Тепло її все буде і в душі нації, все відограватиме роллю непокоючого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене й кличе на продовження розпочатого..."

Ці рядки багато говорять про силу і велич імени Симона Петлюри, яка полягала не в геніяльності його, не в якійсь незвичайній талановитості чи титанічності, а в тій невичерпаній, живущій силі, яка завжди була й є запорукою нашої невмирущости і власне оця сила притягала до Петлюри серце і розум українських мас. Як і в наші дні, єдиний революційний рух називають "бандерівщиною", так у часи змагань минулої світової війни та й довго після неї, синонімом справжнього українства була "петлюрівщина". І "петлюрівщина", як традиція безкомпромісової боротьби за українську самостійність допомогла не одному українцеві зорієнтуватися в обставинах змагань наших днів та стати поруч тих, які, як і Петлюра, запоруку перемоги над ворогом бачать у відчайдушному збройному змаганні.

Саме тому нам лишається назавжди дорогим, близьким і рідним цей світлий образ, бо Петлюра - це втілення віри в незалежність і нашу правду, у konieczність активного збройного чину.

Таким він був для сучасників, таким і залишиться для наступних поколінь, які в пантеоні героїв своєї визвольної боротьби в постаті Симона Петлюри бачитимуть одного з світліших лицарів, що гордо й непохитно ішов сам і вів за собою крицеві когорти до берегів Українського Шастя.

Ф. В-к.

ДО АКТУАЛЬНИХ ПИТАНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Рік минув після закінчення другої світової війни, а миру, який би забезпечив людству довготривалий спокій, не видно і не чути. Навпаки, кожен день повійськового політичного та економічного укладу не наближає, а віддаляє світ від миру. Коли в перші місяці після війни на частих нарадах, принаймні, говорилося про мир на справе - довгих засадах, то останні конференції зайняті не стільки справами миру, стільки притупенням вогнищ нової війни, що спалахують у різних кінцях світу. Преса демократичного світу /Англія, США/ давно вже втратила рожеві надії на те, що дійде до миру, навпаки, в ній дуже багато уваги приділяється питанням війни і захисту. Нью-Йоркська газета "Вол-Стріт джорнал" помістила статтю свого кореспондента з Вашингтону з датою 13 квітня ц.р. В статті говориться про те, що відповідальні військові кола США задумуються над воєнними шансами Заходу при зударі з ССРСР. "Генерали обраховують зовсім по-важно - пише газета - наші вигляди у війні з Советським Союзом". Один з теоретиків запевняв, що Совети впродовж 5-10 років матимуть у всіх відношеннях над нами перевагу. Советська індустрія скерована далі на воєнну продукцію. На кожній фабриці можна знайти уповноваженого від червоної армії. Продукція вже доведена до величезних розмірів. Наші стратеги вважають, що російські воєнні сили задумують перевести несподіваний удар, коли б блискавична війна не вдалася їм, відступити на свої незамешкалі широкі простори і там безконечно маневрувати. Генерали США згодні з дипломатами, що британська спільнота народів є нашою першою оборонною лінією. В Болгарії є тепер досить російських військ на те, щоб вони негайно зважилися напасти на Туреччину - говорять пильні спостерігачі. Але разом з тим вони підкреслюють, немає ніяких ознак того, щоб справді вже тепер такий наступ відбувся. Російські воєнні задуми викликали відповідний настрій серед конгресу, і всяка опозиція проти британських домагань перестала існувати".

Не менше уваги приділяє і советська преса готуванню до нової війни. Першо-травнева промова Сталіна, наказ по війську звучать не по-мирному. Всі спроби і наміри політиків демократичних держав договоритись з Советським Союзом ні до чого не довели. В довготривалих дипломатичних розмовах Советський Союз завжди виступав виразними агресивними намірами і далекосяжними імперіалістичними планами. Рік дипломатичної війни показав всьому світові виразно агресивно-імперіалістичну суть большевицької політики. Коли говорити про здобутки і позитиви цієї війни, то вони є насамперед у тому, що світ побачив і зрозумів реакційно-імперіалістичний характер большевицької імперії. Якщо до приходу большевиків в Європу, їхня доктрина, демагогічні гасла, що вони їх так широко і спритно ширили серед європейських народів знаходили собі симпатії, то за рік після війни Європа довідалась від самих же большевиків про большевизм як тотально-деспотичну систему, що поневолює і нищить малі народи, прикриваючись гучними гаслами свободи, рівності народів. Червона імперія, ССРСР, багато говорила про колосальні природні багатства, що є в неосяжних її просторах. І воно справді так є. Але нічого не говорила про злиденне життя, яке принесли большевики народнім масам. Не говорилося ніде й про той нечуваний за капіталізму визиск, нелюдські умови праці, якими нагородили большевики "щасливих" громадян. Поневолені большевизмом народи давно зрозуміли й побачили, що большевицька система, маючи чи не найбільші в світі природні ресур-

си, не забезпечила найелементарніших умов життя народнім масам. Навпаки, ця система гніту, визиску всю працю і здобутки народніх мас використовує для воєн, підкорення нових народів, щоб поширити своє панування. З ідеєю панувати над світом через підбої, провокації і війни ніколи не розлучалися політики Кремля. Володіючи величезними природними ресурсами, запровадивши рабську працю, советська система не спромоглась і не спроможеться піднести рівень життя людського бодай до найнижчого пересічного рівня європейської країни.

Розвиток техніки завжди приносив і підвищення життєвого рівня людства. В Советському Союзі, як і все, навпаки, - не так, як у людей. Технічне удосконалення промисловости, зовнішній прогрес не поліпшив, а погіршив життєвий рівень народніх мас. Уярмлені большевизмом народи давно побачили, що пересічний життєвий рівень робітника, селянина й інтелігента "щасливої батьківщини" далеко нижчий за рівень дореволюційної Росії, не говорячи вже про інші країни. Большевизм, як система державного капіталізму, давно скомпромітував себе перед народами СРСР, але свою реакційну суть приховував перед народами світу брехливою пропагандою. Після війни народи Європи побачили деспотичний большевицький рай і відчуди його на собі. Поневолені народи советської імперії, яким чвертьстоліття вбивали брехні про найщасливіше життя в СРСР, також побачили буржуазну Європу, побачили пересічний рівень життя європейця і цим самим переконалися, що на батьківщині, боронити яку доводилось з величезними втратами, не все гаразд.

Кремль, щоб мобілізувати народні маси на оборону ненависної ім батьківщини, в пропаганді видав немало векснів, якими обіцяв поліпшити після переможної війни добробут уярмлених народів. Все, що було негаразд в економіці, а звідси і нужденне життя, виправдувалось війною. І певна частина народу вірила в це, власне змушена бала вірити. Війна виправдувала все: і необмежений визиск, і злиденне життя. Війна закінчилась, але жоден вексель уряду не виконано і не буде виконано, бо ж це взагалі неможливе в советській системі.

На банкеті в честь перемоги над Німеччиною Сталін у своїй промові заявив, що советський уряд припустив багато помилок і в великий руський народ міг би сказати йому: "Підіть геть, ми виберемо собі новий уряд, що зуміє боронити нас". Як бачимо, генераліси-мус говорить тільки про великий руський народ і не згадує інших народів. Воно і зрозуміле, бо в Сталіна інтернаціоналізм легко переходить у велико-державний шовінізм. Інтернаціональний блахман за старий і не популярний, став навіть огидний народнім масам і "премудрий" дістає з запиленого архіву зброю царату - великодержавний шовінізм. Цікаво, що це говорить спритний стратег-тиран, який завжди в складній, напруженій ситуації своєю демагогією визначав генеральну лінію. Боротьба з двома опозиціями / права і ліва/, політика індустріялізації і колективізації кажуть, що Сталін не мав своєї власної виразної напрямної думки, а мудрим став через немудрість. А завжди поборюючи одну політичну групу другою, користуючись відповідним слухняним апаратом, шляхом терору запроваджував і встановлював лінію тої політичної групи, яку перед тим винищив. Після ліквідації троцькізму партія в економіці прийняла лінію троцькістів / сверхіндустріялізація/.

Заява Сталіна цікава тим, що мабуть вперше в історії сталінської диктатури виразно говорить про помилки уряду. Цікаво і те, що це було сказано безпосередньо після капітуляції Німеччини, цебто тоді, коли змучені війною народні маси сподівалися покращання життя, що його обіцяли по закінченні війни. Зрозуміло, що ця заява була нічим іншим, як спритною демагогією виродка / так його колись прозвала Крупська/. Але ця його заява - підтверджує, що в СРСР є надзвичайно складні й напружені внутрішні відносини. Повій-

ськовий міжнародний уклад також революціонізує впливає на політичні відносини всередині советської імперії. Наводимо головні фактори такого впливу.

1. Ідейно-політична паразка большевизму в Європі. Серед народних мас ССРСР большевизм давно втратив ідейний зміст.

2. Реакційно-агресивна імперіалістична політика ССРСР, яка не маючи ніде підтримки в світі / бо фашистської Німеччини не існує/, весь тягар підготовки до нової війни кладе на народні маси Советського Союзу. Московське радіо до хрипоті кричить про ентузіазм, перевиконання норм на 300 і більше відсотків, про нову, другу після закінчення війни, внутрішню позику, розмірами далеко більшу за всі попередні.

3. Новійськова економічна руїна і нужденне життя, яке нагадує до певної міри 1922-23 рр., викликає невдоволення народних мас большевизмом.

4. Визвольно-революційний рух поневолених народів / Україна, Польща, Словаччина і ін./, що його досі не вдалося Кремлеві зліквідувати, свідчать, що в советській імперії серед народних мас зріє нова революційна сила, яка зруйнує концентраційний табір - ССРСР, внесе національний і соціальний гніт і збудує новий лад, в основу якого буде покладене гасло "Свобода народам і людині".

5. Внутрішньо-політичні протиріччя, що їх старанно приховують большевики від світу, також є тим чинником, що революціонує народні маси.

Найяскравіше ці протиріччя виявляються серед командного складу червоної армії на окупованих землях. Шовіністична великодержавницька пропаганда в червоній армії прискорює національне прозрівання неросійських народів у червоній армії. Як серед командирів, так і серед бійців відбувається оформлення двох діаметрально протилежних напрямків: воєнничого російського патріотизму з одного боку, і національно-революційне піднесення й політичне оформлення серед воєнків поневолених народів / українці, білоруси, кавказькі народи та ін./

До цього треба додати, що після війни большевизм поневолив багато народів, що досі мали свої незалежні держави / Польща, Словаччина, Угорщина, Румунія, Болгарія, балканські та прибалтійські народи/. Ці народи ніколи не примиряться з большевицькою сваволею і своєю боротьбою в різноманітних формах будуть підсилювати, зміцнювати революційно-визвольний фронт поневолених народів.

Про ідейно-політичну поразку большевизму в Європі говорити не доводиться. Про неї сказали вибори в Греції, Угорщині, Баварії, Австрії, про неї сказали хоч і з запізненням, французи під час голосування за проект нової конституції.

А найяскравіше про неї говорить революційно-визвольна боротьба українців, поляків, словаків, балканських народів. Ця поразка, поряд з економічною повійськовою нуждою та соціальним гнітом в Сов. Союзі, збільшує, прискорює відцентрові рухи серед народних мас, а головне серед червоної армії.

Героїчна революційно-визвольна боротьба українського та інших народів вказує напрямки до повалення ССРСР, стратегію і тактику до здобуття волі.

Поневолені і уярвлені народи ще не забули та й не забудуть того лиха, що їм принесли під фірмою визволення німці. Німці своєю колоніальною політикою на Україні, Білорусі та в інших країнах на якийсь час скріпили трухлявий червоний імперіалізм. Кремлівська пропаганда ще й досі використовує божевільну політику фашистів, щоб довести народним масам ССРСР, що зовнішня військова сила завжди несе неволю і рабство. Це використовується для піднесення патріотизму в майбутній війні.

Друга світова війна була типовою імперіалістичною війною за сировинні бази, за ринки збуту та за поділ світу. Такого характеру надали їй два воюючі імперіалізми - більшовицький і фашистський. Обидва вони мали на меті створити собі передумови для на- нування над світом шляхом нових воєн проти конкурентів та через поневолення менших народів.

Реакційно-агресивний характер цієї війни яскраво виявився в по- військовому укладі. Війна знищила одну імперіалістичну потугу, за- те територіально поширила другу. Не один поневолений народ не здо- був собі волі, навпаки, ряд незалежних держав втратило незалеж- ність, а народи волю. Істотним є те, що поневолювачем став СРСР, що довгі роки прикривав перед світом свій імперіалістичний харак- тер брехливими гаслами визволення, демократії. Війна скинула з СРСР революційно-демократичне покриття і показала світові справж- не імперіалістичне обличчя більшовизму, як тотальної системи. Це є позитивний вислід війни.

Після війни яскраво викристалізувалися і стали один проти од- ного два непримиренних світи.

Більшовицько-комуністичний світ, щоне терпить ніякої свободи і спирається на абсолютністичну диктатуру, а шляхом терору, про- вокації, і підбоїв уярмяє народні маси, поневолює цілі країни, і світ демократичних західних альянтів. Війна довела неспроможність більшовизму розв'язати соціально-економічні й політичні проблеми в самій імперії та викрила агресивний, необмежаний апетит його до підбоїв і панування над світом. Неспроможний дати ради в своїй країні, більшовизм після війни змушений порядкувати й кермувати життям багатьох нових народів, які не знали своєрідної азіатської сваволі.

Рік дипломатичної війни між цими двома світами, двома систе- мами, підтвердив, що тривалого миру бути не може.

Світ пережив імперіалістичну фазу світової війни і готується до нової фази війни світоглядової, як продовження недокінченої вій- ни. Несминучість її розуміють всі, і не тільки розуміють, а й го- туються до неї, готуються швидко і наполегливо.

Говорячи про піввійськовий політичний уклад у світі, ніяк не можна забувати і недооцінювати фронт поневолених народів, що ви- ник під час війни і за останній рік зміцнів, сконсолідувався і о- б'єднався в АБН /Антибільшовицький Блок Народів/.

Суттєвим є те, що одні поневолені народи вже прозріли, а дру- гі прозрівають і розуміють, що ніяка чужа сила не принесе волі на- родові, а її може здобути, вибороти тільки сам народ.

Український народ чверть століття на складав зброї, а борю- ся і бореться за свою волю, незалежність, за право бути господа- рем на своїй землі. Чотирирічна збройно-політична боротьба україн- ського народу з двома загарбниками не пройшла марно. Український народ у цій війні поніс мабуть чи не найбільші втрати. Але в про- цесі війни сталися і відповідні позитивні зміни в духовому укладі українців. Безсумнівно є те, що українці вийшли з війни нацією, яка розуміє свої завдання і цілі. Революційно-визвольна боротьба, існування підпільної революційної держави за німецької і больше- вицької окупації позитивно вплинули й прискорили національне ре- волюційне усвідомлення українських мас.

У надзвичайно важких умовах народ працював і постачав, усе, що міг, збройним загонам УПА, які вели боротьбу проти німецького загарбника, а тепер ведуть її проти більшовицького наїзника. Сам факт існування протягом чотирьох років підпільної політичної армії, що на широких відтинках боролася і бореться з ворогом, свідчить про глибоку національно-революційну свідомість українського наро- ду. Бо без співучасті і без допомоги всього українського народу неможлива була б боротьба та ще в умовах тотально-деспотичних ре- жимів. На жаль, не поревертелся ще серед українців "політики", які

недооцінюють сил українського народу і виглядають волі зза моря . Вони і досі уявляють Україну і український нарід таким, як бачили їх в час перших визвольних змагань. Українські народні маси давно покинули думати категоріями "все рівно" чи "моя хата з краю". Народні маси зрозуміли, що волі Україні ніхто не принесе, а її виборє тільки сам нарід.

Большевицький і фашистівський імперіялізми у цій війні змагалися за панування над Україною, як господарською та стратегічною базою для здійснення свого панування над світом.

Революційно-визвольна боротьба українського народу, його невпинне прагнення до державної незалежності були головною перешкодою для обох імперіялістичних плянів. Український нарід ще на початку війни розкрив підступні пляни обох імперіялізмів і став з ними до боротьби. У цій боротьбі він /нарід/, під керівництвом революційно-самостійницького проводу, провадив свою незалежну самостійницьку політику і не дав себе заманити жодному імперіялізмові та запрягти себе для здійснення чужих інтересів. У своїх змаганнях за відновлення Української Самостійної Соборної Держави, український нарід поставив власні революційні сили та власну революційну тактику, як основні сили для здійснення своїх завдань.

Реакційно-імперіялістичним системам політичного й соціального гніту український нарід протиставив свою ідею і концепцію: свободу народам і людині. Як найбільш прогресивна ідея сучасної доби, ця ідея заповнює пустку, яка утворилася після ідейного банкрутства концепцій обох імперіялізмів. Цю ідею прийняли поневолені народи Сходу, а прийнявши її, народи стали до спільної революційної боротьби поруч з нами. На першій конференції поневолених народів р. 1943 були присутні всі поневолені народи ССРСР.

Советський Союз як система імперіялістичної деспотії нині загрожє людському прогресові й цивілізації. Внутрішні протиріччя, про які говорилося вище, імперіялістичний характер большевизму змушує ССРСР і далі вести свою офензиву і намагатися шляхом підбоїв, провокацій та воєн здійснювати панування над цілим світом. Ідеологи большевизму інакше не уявляли собі большевицького ладу, як всесвітнім. Це неминуче приведе до другої фази цієї війни до зудару аліантсько-демократичного та тотально-імперіялістичного світів.

Якими ж шляхами має іти українська визвольна політика?

Вікова боротьба українського народу не раз підтвердила, що орієнтація і узалежнення визвольної політики від зовнішніх сил ніколи не приносили волі українському народові, а, навпаки, неволю, а з нею і поразку. Боротьба Гетьмана Мазепи проти московської імперії кінчилась поразкою. Основною причиною цієї поразки була недоопінка власних сил народу і майже виключна орієнтація на мілітарні сили Карла XII. В слушний час у мудрого Гетьмана не вистачило сміливості покликати український нарід до повстання. Військо Карла XII., як і всяке чуже військо, реkvізувало продукти, грабувало, а український нарід був не обізнаний і не підготовлений до здійснення великих задумів Гетьмана. Народні маси не були мобілізовані до боротьби, а військова сваволя шведів цілком відштовхнула їх від гетьмана. Це добре використав Петро I. Обіцяючи в царських указах народові всякі пільги і царську ласку, він доводив, що Гетьман був ворогом українського народу. Хоч нарід і ненавидів Москву, але через непідготовленість у критичну хвилину опинився по боці царя. Цар зумів невдоволення українських народніх мас проти Москви перекласти на Мазепу, - і в вирішальний момент Гетьман лишився сам.

У визвольних змаганнях 1917-20 рр. чужі мілітарні сили /німці і поляки/, що приходили на Україну як союзники у боротьбі проти

большовиків, так само послаблювали українсько-національний визвольний фронт, а ідейно зміцнювали фронт ворожий /большовиків/. Непроцінка власних сил українського народу у визвольній боротьбі 17-20 рр. є одною з головних причин тодішньої поразки. Історія Польщі, Угорщини, Болгарії і до певної міри Румунії показала, що політика орієнтації на сильні держави і узалежнення від них політики власної, неминуче закінчується поразкою і поневоленням /тепер/.

Навпаки, національно-визвольна революція 1648 р., в якій руськими силами були українські народні маси, принесла українському народові волю і державу. Так було й у Франції за часів великої французької революції. Революційні народні маси перемогли чужі, ворожі сили і закріпили прогресивні ідеї революції.

У поваленні червоної імперії тепер зацікавлені не самі українці, а і всі поневолені большевизмом народи, як і народи, яким він загрожує. Це зміцнює революційні сили українського народу. І орієнтація на власні революційні сили та сили поневолених і загроже-них большевизмом народів є єдино-правильною, єдино-успішною і переможною для здобуття Української Держави. Історія, а особливо остання війна, ствердила, що російського імперіалізму, який посідає колосальні простори з величезними природними ресурсами, з великими людськими резервами - однією мілітарною силою не подолати. Зовнішній військовий удар, якщо він не спиратиметься на прогресивні ідеї, тільки підсилить внутрішню слабкість і безсилля большевизму.

Україна нині є в центрі уваги всього зацікавленого в розвалі ССРСР світу. Для політиків Кремля вона є головною економічною базою їх імперіалістичної політики. Революційно-визвольна боротьба, що точиться на українських землях, є найбільш загрозовою силою в розвалі ССРСР. Тому то большевики скорочують всі свої удари на український самостійницький рух та революційну боротьбу українських народних мас. Поневолені й загрожені большевизмом народи зацікавлені в боротьбі українського народу, вони зацікавлені також і в тому, щоб повстала Українська Держава. Зацікавлений альянс українського світу зростатиме в міру того, як збільшува-тиметься натиск большевицького імперіалізму на вузлові стратегічні та економічні пункти альянтів. Їхнє ставлення до української державності залежатиме, в першу чергу, від внутрішньо-політичних спроможностей українського народу, - так тепер, як і в час розвалу ССРСР. Це виключає з планів української визвольної політики всякі спроби компромісу з ворогом, бо це підсилюватиме ворога і послаблюватиме український визвольний фронт. Український нарід переконався, що з большевизмом можлива тільки збройно-політична боротьба. Після поразки визвольних змагань 17-20 рр. український нарід чверть століття не припиняв боротьби, хоч вів її без зброї. Теперішня збройно-політична боротьба є вислідом невпинної боротьби, її продовженням, вишлом зрілості народних мас.

Ті з емігрантських українських "політиків", що недооцінюють революційно-визвольної боротьби в краю, а думають, що гартом духа та свідомою суспільною дисципліною, правдивою високою політичною освітою, український нарід здобуде собі волю, дуже помиляються.

Так можуть думати лише люди, які довгі роки були відірвані від українських народних мас, які не бачили відносин на Україні за большевиків і за німців. На еміграції, під опікою альянтів можна обстоювати чесну співпрацю з усіма демократичними організаціями на Україні. Але співпраці цієї не може бути в Краю, бо там немає демократичних організацій, а є азіатська диктатура. Навіть на чужині, де українці перебувають під опікою демократичних держав без власних сил не завжди можна урядуватися, бо ворог не гербує ніякими методами і способами для нищення українців.

Так само платонічні надії на одну зовнішню допомогу, як і на івна віра в те, що українців урятує світова демократія, як це де - те думає, є шкідливі й ворожі українській визвольній політиці. Та - кі розрахунки демобілізують народні українські маси і безборонно віддають в руки ворога.

Світова демократія сама загрожена більшовицьким абсолютизмом. І чим скорше вона зрозуміє вагу і роль революційно-визвольних ру - хів поневолених більшовизмом народів, тим скорше буде зліквідо - вана червона імперіалістична потуга - осередок гніту, рабства і сва - волі. Сили, завдяки яким людство зможе позбутись загрози червоного імперіалізму, лежать у першу чергу в народніх масах поневолених більшовизмом народів.

Боротьба українського народу проти фашизму й більшовизму ви - сунула його /український народ/ як авангард серед поневолених на - родів. Нині українці не самотні в своїй революційно-визвольній бо - ротьбі. Її, поряд з українцями ведуть поляки, словаки, балканські народи. Фронт боротьби поневолених де далі міцнішатиме, скріпляти - меться. Тільки революційно-визвольна боротьба українського народу разом з іншими поневоленими народами, гарантує розвал СРСР і від - новлення УССР /Української Самостійної Соборної Держави/ - із спра - ведливим соціальним ладом. На характер, як і форму та розміри цієї боротьби, впливатиме як внутрішній стан СРСР, так і міжнародня си - туація.

Українська революційна ідея і прогресивна справедлива програ - ма революційної визвольної концепції, з революціонізовані народні українські маси на чолі з революційним кермом, що спирається на збройні кадри, це становить силу українського народу.

Активна самостійницька, побудована на незалежних від зовніш - ніх факторів, українська визвольна політика забезпечує нашу перемо - гу. Таку політику можна вести тільки спираючись на основні маси українського народу, що веде боротьбу з одвічним своїм ворогом . Тільки така політика підносить Україну перед цілим світом, зокрема перед альянтами, до ролі серйозного і солідного партнера, без уча - сті якого немислима боротьба проти СРСР до повного повалення чер - воної імперії та побудови на її руїнах незадежних держав за етно - графічним принципом.

Г. Богданч.

УКРАЇНА ЯК ЧИННИК ПОЛІТИЧНОЇ РІВНОВАГИ ЄВРОПИ.

Коли глянемо на політичну карту передвоєнної Європи, впадає в очі повна асиметрія цього континенту: половина Європи розділена поміж кілька десятків держав, друга половина творить одну політичну цілість. Довгі часи рівноважив ту кількісну диспропорцію якісний момент: Росія не була страшна, хоч посідала такім простори, бо мала низький рівень своєї політичної свідомости.

Щі підчас першої світової війни російський простір був опитичною злудю, як напр. величина савдійської Арабії, де на просторі тричі більшому, ніж Франція, живе п'ять мільйонів людей, бо майже цілий той велетенський простір - пустиня. Росія не могла ді використати своєї кількісної переваги, не могла відразу кинути в бій своїх багато мільйонових мас, бо слабо розбудована комунікаційна сітка не надавалася до скорого переведення концентрації, а слабо розбудований промисл не давав змоги як слід озброїти безмежного континенту. Росія вводила свої війська на фронт слабо озброєний і лише повільно, з другого ж боку, вона не зміла успішно поборювати розкладової пропаганди протидержавних чинників. Не диво, що вона не могла використати чисельної переваги свого населення і навіть подалася перед ворогом, меншого числом, але вищого технікою і культурою.

Не зуміла Росія використати як слід і свого простору за тогочасних методів ведення війни. Екатеринбург /теперішній Свердловськ/ був віддалений від фронту на яких 2 500 км., та що з того, як при тодішній малій рухливості фронтів та недостатці бомбардувального летунства - Станіславів /Західня Україна/, віддалений від фронту всього на 100 км., а був так само безпечний. Як довго війна обмежувалася вузькою фронтовою смугою, як довго невідомий був далеконосний бомбардувальник і рухливі панцирні армії, здібні до несподіваних проломів у далеке вороже зазілля, так довго глибокий простір не давав ніякої переваги, а при слабкій комунікаційній мережі творив навіть балвет, так довго російський колос не був грізний для середньовеликої середньоєвропейської держави.

Як бачимо, диспропорція між розділеною Європою та суцільним російським колосом стала особливо небезпечна при сучасному рівні воєнної штуки, господарства та техніки.

Як їх усунути?

В одному журналі паневропейського руху бачив я малюк, на якій рельєфно виділялися від розділеної західньої Європи два моноліти: СРСР та Сполучені Штати. Під малюком була порада, як позбутися тої диспропорції: вистане об'єднати розділені держави в одну суцільну Паневропу. Розв'язка видавалася колись принадною, але виявилася нежиттєвою навіть у куди скромнішій пробі реалізації у формі Ліги Націй. Виявилося, що занадто великі відосередні сили панують в Європі, занадто розбіжні інтереси поодиноких держав та занадто поважні сили поставлені на їх оборону, щоб можна було перейти до порядку денного. Авторитарна т.зв. Нова Європа виявилася не-легшою до здійснення, як демократична Паневропа.

Якщо ж годі зрівняти Європу з ССРСР, то не залишається нічого іншого, як пократити ССРСР на європейську міру. Годі об'єднати Європу - треба поділити ССРСР. Завдання легше, розв'язка природніша. Європу годі об'єднати, бо вона з природи, по своїй національній структурі, неоднотіла. З тої самої причини надається до поділу ССРСР.

За переписом 1939 р. росіяни становили 58,4 % всього населення ССРСР. Значить: відірвати неросійські землі - це зменшити людську силу ССРСР на 41,6 %, тобто майже на половину.

Звичайно, ми далекі від доктринерства, тому й не віримо, щоб кожний народ, який сьогодні заселює ССРСР, був здатний до політичного відокремлення, щоб кожне дрібне азійське плем'я могло створити окрему державу. Та воно й байдуже. Найбільші та найважливіші з погляду геополітичного положення й господарської продукції простори, зокрема Україна та кавказькі краї, дозріли цілком до державної окремішності, а цього досить, щоб повернути нашому континентові рівновагу.

Україна відтинає Росію від її традиційних теренів експансії: від Середньої Європи, Балкану, Середземного Моря, Туреччини, а по-середньо, відгороджуючи від Кавказу, відтинає і від Персії. Одна зміна політичної мапи, створення одної держави в етнографічних межах, розв'язує за одним махом цілу низку завогнених політичних вузлів, що чекають на успішну розв'язку вже декілька десятків літ. Розв'язка радикальна і єдина, бо саме український народ найбільш спроможний, завдяки своїй чисельності та розмірам національної території, створити державу, що одночасно заслонила б перед натиском російського імперіалізму цілу низку держав, що є замалі, щоб протиставитися тому натискові власними силами.

Москва віддалена від Східної Пруссії понад 900 км., а до кордону Української Советської Соціалістичної Республіки /УССР/ віддаль від Москви вдвічі коротша. Значить - з Німеччини Москва недосяжна, але з України досяжна - так само, як всяка європейська столиця: як Париж із Німеччини, Мадрид із Франції, Букарешт із Мадярщини, Будапешт із Румунії і т.і. Щоб дійти до Сталінграду, мусіли німці перебороти простір 1 500 км., при тому витратили стільки сили, що неспроможні були до дальшої офензиви, ані навіть до затримання здобутих становищ. Очевидно, ми не говоримо тут про інші політичні причини німецької невдачі на Сході. Але коли б вивольнити з-під московського ярма козацькі землі, то Сталінград, така важлива ключева позиція над Волгою, - залишився б за межами Росії. Втративши Україну та козацькі землі, Росія втратила б у небезпечну глибину, яка робить її непоборною, захитуючи тим самим основну рівновагу на нашому континенті.

З другого боку, втрата України, козацьких земель та Кавказу поважно ослабила б воєнно-промисловий потенціал Росії - другу основу її теперішньої непоборности. Росія має над Європою ту перевагу, що в неї є на місці досить енергетичних засобів, сировини та харчів для ведення війни - того всього, чого не вистачає Європі.

В 1938 р. ССРСР стояв на другому місці в світі щодо продукції нафти, даючи понад 10 % світової продукції. Крім ССРСР, єдиним поважним європейським продуцентом нафти є Румунія /2,4 % світової продукції/. Та коли румунські запаси нафти обчислюють на 13 р., то советські копальні продукуватимуть ще 22 роки. це отже значить, що незабаром ССРСР стане монопольним в Європі продуцентом нафти.

У продукції вугілля ССРСР стоїть на 7-ім місці в світі, але більша частина тої продукції / 60 % в 1937 р., 77 % в 1914. / по-

ходить з України - з Донбасу. Щодо запасів антрацити - найціннішого гатунку вугілля - Україна стоїть на другому місці в світі - /31 % світових запасів/.

Відірвати Україну від Росії - це відібрати погану силу для російських повзів та літаків, що й далі висять, мов меч Демокля, над Європою. СРСР є один з найповажніших продуцентів залізної руди /3-тє місце в світі в 1937 р./, але більша частина його продукції /62 % в 1937 р., 84,5 % в 1917 р./ припадає на Україну, що посідає 4-тє місце в світовій продукції руди.

У продукції мангану, необхідного складника при виробі криці, СРСР стоїть на першому місці в світі, але советські поклади мангану лежать на Україні /Нікополь/ та в Грузії /Чіатурі/. Україна стоїть на другомі місці в світовій продукції мангану /25 % 1937 р./, після Грузії, хоч деякий час вибилась на перше місце /1933 р. 32 % світової продукції/. Українські запаси мангану найбагатші в світі /Україна 455 міль. тонн Бразилія 180, Грузія 165/.

З втратою України і Кавказу Росія втратить базу свого зброєвого промислу.

Аж поки європейськими ринками заволоділо американське збіжжя, Україна була справжньою житницею Європи /перед першою світовою війною 20 % світового вивозу пшениці, 21 % жита, 48 % ячме-ню/. Україна займала 20 % в світовому вивозі яєць і взагалі була одним з передових продуцентів харчів. Колективізація поважно обмежила участь України у всесвітній торгівлі харчевими продуктами, але з реорганізацією господарського устрою, сприйняття ^{ного} для українського хлібороба та з вилікуванням ран, спричинених війною, Україна знову стане хліборобською базою. Українське збіжжя, яке в останні десятиліття давало Комінтернові девізи на підричну роботу в цілому світі, забезпечить континентопі харчеву самовистарчальність, з умовою, якщо Україна стане вільною державою.

Після втрати України і Кавказу, Росія матиме досить енергетичних засобів, сировини та харчів для задоволення власних мирних потреб, але замало для великодержавної політики. З втратою України, Росія втратить своє великодержавне становище та імперіалістичний потенціал - так само, як і Польща в XVII столітті.

Такі широкі можливості має в собі український простір. Але щоб той переважний простір відірвати від Росії та втримати його, треба людського чинника, треба багато живої людської сили. Що тим чинником може бути лиш український народ, про те мали нагоду переконатися короткозорі німецькі аргонавти, які плывучи по українське золоте руно, гаділи на Україну, як на колоніальний і колонізаційний простір, хотіли України без українців. Іхня невдача доказує, що український народ виступає на міжнародній арені як чинник невідомий від українського простору, що Україна набрала в міжнародньому аспекті виразної підметности.

Російський імперіалізм, що загрожує дедалі більше рівновазі і безпеці Європи, завдячує свій зріст, між іншим, двом обставинам:

- 1/ Нема держави, яка з погляду величини та географічного положення була б в силі протиставитися російському імперіалізмові;
- 2/ Російський імперіалізм має дуже догідну територіальну базу - глибоку та самовистарчальну з господарського погляду.

Розглянемо по черзі ті обидва моменти, вказуючи на те, що можна їм протиставити.

Коли кинемо оком в історію, побачимо, що зріст московського імперіалізму починається з упадком східноєвропейських держав, отже м і с ц е в и х, сумезних держав, які до того часу спинили розширення Московщини. Були це т а т а р с ь к і д е р ж а в и /остання з них - кримська/, Л и т о в с ь к о - р у с ь к е в е л и к е

князівство, Швеція, Туреччина, деякий час Україна. Лише, коли Польща поневолила Литву, не вміючи створити на її місці нової життєздатної великої держави, коли Московщина - зломилася по черзі силу Казані, Астрахані, Швеції, України, Криму, Туреччини - щойно тоді кінчається процес переображення московського царства в російську імперію, щойно тоді грізна недуга російського імперіалізму закінчує свій процес інкубації та зі сходу просторів розливається на загально-європейські.

Чимало води протекло, поки Європа загінчотизована російською коброю, отряслася з тої гіпнози та усвідомила, що Росія - це не балалайка, самовар і Достоевський, а могутня і грізна імперіалістична сила; що Росія - це не лагідний містик Олександр І., а грізний, жорстокий сатрап Микола І. Щойно в половині ХІХ ст. усвідомлюють собі європейські великодержави, що російському імперіалізові вже пора загородити дорогу і пробують самі виконати це завдання, яке колись виконували східно-європейські держави.

Але при цьому скоро появилися три труднощі:

Перша: західні великодержави, заабсорбовані своїми безпосередніми інтересами, безпекою своїх європейських кордонів, легко важили російську небезпеку, з уваги на далеку віддачу до Росії, що часто виглядала для них, як невинний "люпус екс фабула", яким намагаються лякати російські та інші емігранти, щоб втягнути миролюбні європейські великодержави в інтервенційну авантюру.

Друга: через ті ж самі безпосередні інтереси західні великодержави не могли спромогтися між собою на солідарність проти Росії, а часто навіть шукали в неї підтримки у розгрівках із іншими європейськими державами. Російський Ванька-Встанька вмів все використати такі догідні кон'юнктури, щоб піднятися після кожного удару, нанесеного європейськими державами, що якимсь чудом зумів спромогтися на солідарний протиросійський виступ. Коли європейській коаліції вдалося в 1856 р., після кримської війни, замкнути російського мінотавра у знеурядкованому Чорному Морі, вона недовго тішилася тим успіхом: Горчаков зумів використати перший європейський конфлікт, франко-пруську війну 1870-71 р., щоб односторонньо виповісти постанови паризького конгресу про нейтралізацію Чорного моря... і вже за сім років 1878 р. стягнути те, що не вдалося Росії в Кримській Війні: перемогти Туреччину та відібрати від неї більшу частину Балканського півострова. Аналогічна ситуація повторилася в 20 рр. нашого століття.

Нічого не дали золото та кров, пролита в протибольшевицькій інтервенції, нічого не дали широкі плани протибольшевицької блекади, бо вже 1922 р. зломала ту блекаду Німеччина, шукаючи в ССР опори з Бісмарківською рецептою, а незабаром зломали буржуазну солідарність американські капіталісти, заманені большевицькими концесіями. Найгрізніше "цетерум пенсе" щодо Росії залишається паперовою погрозою, коли той, хто нині вимажує кулаком, може завтра витягати до тої самої Росії руку за поміччю. Унешкідливлення російського імперіалізму - завдання занадто складне, воно вимагає занадто багато часу, щоб можна було довести його до кінця звичайним кон'юнктуральним союзом;

Третє: західно-європейським державам не стає сил, щоб завдати російському імперіалізові рішучого, хоча б і одноразового удару, як це можна без сумніву ствердити на двох, дотепер відомих в історії прикладах європейського протиросійського концерну: 1854 та 1918 рр.

1854 - 5 рр. англо-франко-сардинські війська перемогли москалів над Дунаєм та над Альпами, але не могли і мріяти про те, щоб їх прозбити, щоб завдати Росії рішучого удару,

вирвати їй імперіялістичне жало. Бо й хто ж мав це зробити? Не- величка Сардинія, сама незацікавлена в війні, яка приступила до альянсу лише з престижових мотивів, щоб мати нагоду виступити, як новий член європейського концерну? Чи Франція, також безпосе- дерньо не зацікавлена, втягнена у війну не так реальними ін- тересами, як великодержавницькими амбіціями Наполеона III? Чи са- ма Англія, що мала вже досить сухопутних сил, щоб йому протиста- витися?

Те саме вийшло з протибольшевицькою інтервенцією 1918-20 рр. коли то всі державні мужі були згодні з тим, що треба знищити більшовизм і що до того завдання нема в них потрібних сил.

Та, зрештою, якщо б справді європейські великодержави були б рі- шилися 1854 р. чи 1918 р., кинути всі свої сили проти російського імперіялізму - чи зуміли б вони імперіялізм знищити в його корені? Досвід 1941-44 рр., досвід армії, яка до того часу не знала стриму, дозволяє нам поважно сумніватися, щоб якінебудь зовнішні си- ли зуміли струтити Дамоклів меч російського імперіялізму, що ви- сить над Європою.

Німці переконалися в тому щойно 1944 р., цебто тоді, коли розбили собі голову об східно-європейський мур, але альянтські - політики зрозуміли це без такого болючого експерименту, задда- гідь - ще в 1919 р. Приступивши до протибольшевицької інтервен- ції, вони зрозуміли, що те завдання можна здійснити лише при співпраці місцевих сил, та не дуже щасливо вибрали ті сили. Приступаючи до інтервенції 1918 р., альянти й не думали ви- тягати власними руками каштанів з російського революційного во- гню. Своїми власними збройними силами хотіли вони лиш потворити та ослонити плацдарми, на яких мали б потворитися місцеві армії, що повели б удар проти більшовизму. Ці місцеві сили - це мала бу- ти російська білогвардійщина, елемент, який уже віджив своє і сто- яв над гробом. Протибольшевицька інтервенція не вдалася, бо вона спиралася на сміливий експеримент "воскресення мертвих", бо її і- ніціатори хотіли повернути зад колесо історії. Російські імпе- ріялісти відчули, що носієм їх державницької ідеї є вже не біла реакція, а більшовизм. Тому стали по боці того останнього та за- мінити святоандріївський прапор червоним.

Щойно після тої невдачі спробували альянти спертися на міс- цеві, але не російські сили. Правильна по суті ідея знайшла на- смішливу карловату розв'язку, це не була відбудова сил, що могли б перейняти колишню активну роль Швеції, чи Литви, а несміливе ліплення тендітного пасивного "санітарного" кордону. Балтійські народи, без сумніву, здатні до державної самостійности, задріб- ні, щоб протиставитися в якійнебудь формі Росії. Заслабий до то- го навіть польський народ, тому творці нової карти Європи пробу- вали збільшити його Метерніхівською методою, додаючи йому великі чужонаціональні області. Вийшла одна велика ілюзія. Здавалося де- кому, що в західному кордоні СРСР стоїть 35-міл. польський жан- дарм, а там було лише 20 мільйонів поляків, які не мали змоги звертатися проти більшовизму, бо цілковито були заабсорбовані безпекою західного кордону та меншинами, зокрема українською. Механічне поширення Польщі зовсім не скріпило її протибольше- вицького потенціалу, а навпаки - обтяжило її зайвим баластом. За- мість протибольшевицького фортечного муру, вийшов тоненький пар- кан з дощок, який більшовики розкинули в 1939 р. та 1940 р. за од- ним ударом, на всій довжині - від Нарви по Акерман.

Невдачі в дотеперішніх спробах протиставитися російському імперіялізмові доводять нас до висновку, що тут слід шукати нової розв'язки, або вернутися до первісної: що проти російського імпері- ялізму потрібно здвинути бастион, боронений місцевими силами. Східно-європейських просторів, зокрема південних, цебто

українських і кавказьких, не можна розглядати як теренів зовнішньої економічної експансії. Німецька спроба перетворити Схід, зокрема Україну в колонію, мала для німців два фатальні наслідки: перше - неспроможність німців і кожної зовнішньої сили розбити Росію без участі місцевих, здібних до державно-творчого життя сил, друге - це революційно-визвольна боротьба цих сил проти німецьких окупантів, які так само, як і вони - боролися проти більшовиків. Класичним доказом цього є збройна боротьба українського народу проти німецьких окупантів у 1941 - 44 рр.

Очевидно, що, якщо говорити про здвигнення бастиону з місцевих сил проти російського імперіялізму, то треба брати до уваги сили настільки чисельно поважні, щоб вони мали змогу протиставитися натискові російського колоса, щоб прийняли на себе давню роль Литви, Швеції та Криму. Не може це бути нинішня 3-мільйонна Литва, ані навіть 6-мільйонна Швеція, ані тим більше 600 000 кримських татарів. Це має бути велика держава, суцільна, основана на одному великому суцільному народові. Вона стане кристалізаційною віссю, довкола якої згуртуються інші, загроженої російським імперіялізмом народи Сходу, ослабі, щоб виступити одинцем. Серед населення нинішнього СРСР є чимало народів, зрілих до державної самостійності: це в першу чергу балтійські та кавказькі, а далі туркестанські та надволянські народи. Але в цілій Східній Європі є лиш один народ, що має об'єктивну передумову до великодержавності, а саме: чисельність та простір, компактну багату територію - це українці. Сорок мільйонів - це, можна сказати, кількісна межа великодержавності. Така ж бо кількість англійців, французів, італійців. Нижче 40-ка міль. нема сьогодні великодержав, це практичний мінімум людського субстрату, який можна zorganizувати в силу, потрібну для ведення активної самостійної політики.

Звичайно, тому кількісному критерієві мусить відповідати ще й якісний - зрілість до державного життя. Питання зрілості українського народу до державної самостійності - заширока тема, щоб можна її вичерпати в рамках цієї статті, тому вкажемо ^{тут} лише на основні точки, не розвиваючи їх:

1. Життєздатність, яка втримала український народ при існуванні на території в умовах, де згинули десятки народів та племен.
2. Бажання власної держави, яке гонить український народ до жертвенної визвольної боротьби після кожної втрати незалежності.
3. Організаційний хист, що проявляється у витворенні власних специфічних форм права, державного устрою та в широкій розбудові господарського, культурного і політичного життя.
4. Боездатність, яку український волевиць виявив і виявляє не лише в українських збройних силах, але й чужих.
5. Велика моральна та біологічна тугість.
6. Внутрішня гармонія - відсутність суспільних, віроімовірних чи інших конфліктів, що розбивали б єдність нації.
7. Високий рівень старої питомої культури.

Тому з твердою вірою в майбутнє можемо ствердити: українська нація здібна створити велику державу та відіграти в відношенні до Росії роль, якої вимагає безпека Європи.

Роль європейського жандарма? Ні! Українська держава ніколи не вислугувалася і не буде вислугуватися чужим інтересам. Але обороняючи своє власне існування, вона буде у співпраці з себеоборонючими народами Заходу та в спілці з своїми сусідами, загроженими також Москвою, тим самим автоматично загороджувати шлях російському імперіялізмові.

В.К.

ЗА РОСПОДІЛ СССР ОБ'ЄДНАНИМИ СИЛАМИ
ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ .

"Свободолюбиві народи й люди
всього світу, єднайтеся в
боротьбі проти більшовизму!"

Як перед другою світовою імперіалістичною війною, жакливе безглуздя якої ще недавно бентежило наші серця і розум, так і період після цієї війни, характеризується наявністю джерела страшної руйнівко-реакційної загрози для людства, що ним є більшовизм і теперішній московський Кремль, його символ. Людство цілого світу і поневолені більшовицьким імперіалізмом народи повинні, нарешті, не тільки усвідомити собі цю загрозу, зрозуміти увесь жах цього режиму, а й зрозуміти для себе правильні висновки, тобто приступити до гуртування сил, до підготовки боротьби проти страхіття нашого часу, що є втіленням диявольських, протилежних Богові й людині сил. Особливе й почесне завдання в цій священній місії припадає і припадатиме поневоленим Москвою народам, що на своїх власних плечах смертельно відчують усі благодаті більшовицького антинароднього ладу, доктрина якого давно збанкрутувала. Саме життя нашого часу підсказує, що всі поневолені Москвою народи для спільної боротьби проти більшовизму мусять об'єднатися в Антибільшовицький Блок Народів /АБН/, що, замість облудного спекулятивного гасла "Пролетарии всех стран, соединяйтесь", мусять висунути своє гасло, що ми його взяли епіграфом до цієї статті і яке звучить так: "Свобода народам і людині!", "Свободолюбиві народи і люди всего світу, об'єднуйтеся в боротьбі проти більшовизму!"

АБН ставить як першочергову, найближчу свою мету, без визнання якої і без боротьби за яку не можна бути учасником АБН, а тим паче борцем за прогресивні ідеї Великої Революції Народів, - розвал не тільки СССР, а й Росії взагалі. Отже тут ідеться про змагання проти всякої Росії, Росії більшовицької, демократичної, православної, всеслов'янської, монархічної, республіканської, віруючої і невіруючої; Росії - "захисника", православія, слов'янства, ісламу; Росії - "оборонця" всесвітнього пролетаріату, словом - проти Росії імперії, проти самої к о н ц е п ц і і, самого поняття символу - Росії, як реалізатора і постійного джерела найбрутальнішого імперіалізму в Європі і Азії.

В АБН немає місця для жодної сили такого типу, яка бореться лише проти даного режиму, яким, напр., є нині більшовизм, щоб відновити "єдину неделімую". АБН може тільки використовувати у своїй боротьбі такі актуальні антирежимні сили, але його вихідні позиції й цілі, як бачимо, значно глибші й серйозніші. Тут треба завжди пам'ятати, що АБН не бореться в принципі проти російського народу, тільки проти московського імперіалізму. Тому в АБН можуть брати участь революційні й патріотичні антиімперіалістичні національні організації також російського народу, якщо вони хочуть збудувати московську державу в її етнографічних межах і хочуть покінчити в Росію - тюрмою народів. Такі московські національні організації - це наші сорозники в боротьбі проти більшовизму, який гнобить і експлуатує також і московські народні маси, фінансуючи за їх рахунок темні сили світу, що мають роздувати "мирову революцію". Що дає російському селянинові й робітникові комуністична революція в якійсь там Венесуелі, Мексиці чи Ліберії? Чим цікаві цьому народові божевільні кличі про "мирову революцію", коли люди терплять нужду, голод і холод, ясно бачачи, що рано чи пізно увесь світ встане

проти більшевизму / як це вже сталося з гітлеризмом/, і московська земля буде, подібно до Німеччини, на десятки років окупована переможцями, а російський народ, здештований у війні, працюватиме не на себе, а на переможців?! І будуть анексії його корінних земель та контрибуції не лише грошми, а й працею і природними багатствами! А ради чого це все? Хіба тільки для того, щоб сьогодні ще кремлівська кліка змогла задовольнити свої садистичні, грабіжницько-імперіалістичні інстинкти! Бо вже зараз російському народові має бути цілком ясно, що ні англосаксонському аліансові, ні Антибільшевицькому Більшові Свободолюбивих Народів, який ставить питання Великої Народної Національної Революції, ССРСР не може переможно протиставитися, як він не встояв би і в цій війні під ударами гітлеризму, коли б не політична глупота й наївність берлінських тупоумів. Не сила врятувала в цій війні ССРСР, а безоглядне німецьке варварство, ігноранція прав поневолених народів та брак будь-якого політичного такту щодо них. Отже ясно: ми не вважаємо російські народні маси нашими принциповими ворогами. Якщо ми й боремося проти російського народу, то лише тому, що він стає знаряддям московського імперіалізму, байдуже, чи буде цей імперіалізм червоний, фашистсько-власівський, чи мілюковсько-демократичний. Розгром більшевизму й остаточний розподіл ССРСР - це перше найголовніше завдання АБН, основна догма наших змагань.

Розвал ССРСР означає, через здійснення ідеї самовизначення народів, поділ московської "тюрми народів" на національні держави в етнографічних межах, отже на держави всіх націй, що борються за волю, що входять до складу теперішнього ССРСР, а також повернення національного суверенітету тим націям, що це не включені формально до ССРСР, але на території яких має фактичну владу Кремль, окупуєчи їх у тій чи іншій формі, чи то під шильдом більшевицького маршала-агента Москви Тіта або Осубки-Мораєвського, чи то під зверхністю таких більшевицьких реакціонерів як Готвальди, чи то тільки фірмантив на ділі васальних держав Росії - "демократів" румунських Гроз і т.п.

Національні держави на руїнах ССРСР і повернення суверенітету теперішнім васальним державам Кремля - одна з основних догм наших змагань та Великої Революції АБН.

Нормування взаємовідносин між державами суверених народів на руїнах Росії та теперішніми васальними державами ССРСР лишається для вільного вирішення в майбутньому відповідним урядам і парламентам, що виявлятимуть волю своїх держав. Але з уваги на можливу небезпеку і загрозу з боку загарбників, що ніколи не відімнуть, буде хоч нечнем, щоб відновлені суверенні держави вільних народів творили тривалу міждержавну конструкцію - Союз Держав Вільних Народів. Ця велика балтійсько-балкансько-чорноморська коаліція держав в співдружбі з кавказько-туркестансько-сибірською мала б основним своїм завданням організувати незалежність і свободу народам.

Участь в АБН тепер ще не зобов'язує ні до яких тривалих зобов'язань на майбутнє. В АБН можуть бути різні погляди на форми взаємин у майбутньому, бо ж у самому Союзі Держав Вільних Народів можливі різні форми організації життя з федераціями й уніями включно. Як тепер АБН, так у майбутньому Союз Держав Вільних Народів творитиме значно ширшу базу для співвідносин за оті нинішні чи майбутні "Інтермарія". Важливим те, що майбутня форма взаємовідносин між державами мусить бути органічним твором. Вона повинна якнайменше обмежувати суверенітет народів, але водночас і уможлилювати як-

найтіснішу співпрацю між ними та творити найефектовніший інструмент спільного захисту перед загарбниками. Ця форма мусить зводити під один спільний знаменник зовнішню, мілітарно-оборонну й господарську політику. В засадничих справах Союзу всі його члени виступали б і діяли об'єднано. Щоб вести однозгідну політику, вони могли б творити спільні тривалі інституції, напр., для військово-оборонних цілей - міждержавну Раду Народної Оборони, господарських - Міждержавну Господарську Раду, зовнішньо-політичних цілей - Міждержавну Раду Закордонної Політики тощо. Для культурного зближення, обміну досвідом, а також вироблення спільних плянів соціального реформаторства і т.п. могли б творитися окремі для цих справ Міждержавні Ради. "Обмеження" суверенітету поодиноких членів Союзу було б оперте на взаємності, тобто на взаємних вигодах. Таким чином при рівноправності всіх членів Союзу, без уваги на величину їх території, кількість населення, природні багатства і т.ін. насправді не було б жодного обмеження суверенності, ^{обмеження суверенності} людини-члена родини, коли вона ^{виконує} виконує ^{обов'язки} обов'язки на користь спільноти, а інші члени родини виконують завдання іншого типу, але теж їм корисні? Внутрі кожного суспільства є поділ праці, професій, існує взаємна залежність і взаємна допомога, бо інакше не могло б утриматися ціле суспільство.

Співпраця і координація дій в майбутньому Союзі Держав Вільних Народів мала б сягати досить далеко. Плянна господарська політика мала б йти в тому напрямку, щоб лише після задоволення потреб цілого Союзу Держав могли члени його входити в господарські взаємини з не членами Союзу. Коли б, напр., моменти господарського, а також мілітарно-стратегічного характеру диктували Союзові розбудову балтійської флотії, тоді треба б Союзові Держав допомогти балтійським членам Союзу зробити це. Але прецизувати тепер конкретні форми майбутньої співпраці було б передчасно. Цим є лише одне: основною тенденцією розглядуваної тут міждержавної конструкції мусіла б бути її життєздатність і тривалість з погляду міждержавного укладу сил та інтересів її співтворців. Ця концепція нового ладу на руїнах підсоветської Європи й Азії йшла б назустріч ідеї рівноваги сил не лише в Європі й Азії, а й у цілому світі і була б твердим забором проти відродження московського і німецького імперіялізмів. Ліквідуючи мозаїку різних т.зв. нейтральних країн, нейтралітет яких, майже завжди, використовували загарбники, концепція Союзу Держав своєю стабільною зовнішньою політикою кладе край розбиттю народів і ґрунтовно унеможливує всякі затії імперіялістів. Цей справді непорушний блок держав, у якому незалежність і спільні інтереси народів були б строго збережені, став би непоборним для можливих усякого роду імперіялізмів, що загрожували б свободі націй - членам Союзу Держав. Щодо членства, меж і рамок співпраці держав, концепції, яку ми розглядаємо, а також і інші висунені життям питання, були б визначені спільними однастайними рішеннями кандидатів у члени Союзу Держав. Готування ґрунту в свідомості й психіці народів АБН для майбутньої розбудови творитиметься в процесі спільної боротьби.

Потреба тривалої співпраці у майбутньому - як засіб оборони перед загарбниками - є одною з важливих / і єдиною того типу / вимогою до нас, - поневолених і загрожених нині большевизмом, а загрожуємою якимнебудь іншим імперіялізмом, народів. Проте ця вимога, це не є жодною передумовою участі в АБН. Тільки боротьба проти большевизму за розподіл СРСР на національні держави і за повалення большевицьких режимів у васальних державах СРСР визначає приналежність того чи іншого народу до АБН.

Нашу спільну мету можна досягнути передусім шляхом Революції Народів у СРСР і то, як уже сказано, не лише тих, що давно поневолені, а й тих, що включені до СРСР недавно. Тільки: беремо ставку на революцію поневолених Союзом ССР народів,

але конкретно:

- а/ революцію народів у ССРСР. До цієї категорії можна зарахувати і формально ще не інкорпоровані, але на ділі вже влучені до ССРСР народи /напр., Польща/;
- б/ боротьбу народів гноблених большевицьким режимом, але децю те риторіяльно віддалених від центру большевизму /напр. Югославія/;
- в/ боротьбу проти большевизму і Росії тих народів-держав, які загрожені большевизмом.

Народи мусять зрозуміти, що країна, яку дошкульно опановує НКВД, рано чи пізно засуджена на втрату повної незалежності. Нічого не допоможе, напр. чехам, ні їх русофільство, ні пробольшевицька політика Бенеша, нічого не допоможе полякам Миколайчик із своїми сподіваннями пермогти большевизм "виборами", як нічого не дасть одчайдушним фінам димісія їх національного героя Маннергайма, над ними всіма нависла жахлива примара большевицького рабства. Єдиний вихід для них і влучитися в спільний фронт боротьби народів ССРСР. Шляхом до їх визволення може бути не часткова нескординована боротьба на власних теренах, не виборчі урни і не зовнішній натиск на Москву, - запорукою перемоги є тільки генеральна розіграва з большевизмом в усіх частинах, на всіх теренах, спільними силами всіх свободолюбивих народів. Ведмедя треба задушити в його берлозі. Большевизм зникне остаточно тільки тоді, коли буде переможе-ний в своєму центрі, бо перемога на периферіях буде завжди тільки тимчасовою. Така локальна перемога національних елементів при зовнішній допомозі /напр. еспанська домашня війна/ в котрійсь із країн-периферій ССРСР, щоправда, може бути прелюдією до війни або внутрішніх заворушень в ССРСР, однак треба зрозуміти, що большевики будуть уперто цілим фронтом обороняти кожну позицію, а це, в свою чергу, вимагатиме спільного фронту поневолених народів, які могли б переможно протиставитись імперіалістичному загаришникові. Говорити ж про переоджені або про мирний відступ большевизму, напр., з Польщі, Югославії, Чехії, Словаччини, коли він атакує Персію, Туреччину, Іспанію, Францію, Італію, Венесуелу /Америку/, Індію, англійську імперію і т.д., було б смішно і безглуздо.

Не зважаючи на те, що зовнішня позиція большевизму тепер значно гірша, ніж вона була до війни, хоча б тому, що при умові одержаного існування 2-ох таборів /англо-американський світ з його докіллям та большевизм/, для Москви виключена можливість вести гріб між різними партнерами, яким були, напр., переможені тепер Німеччина, Японія, і інші держави, - все ж большевизм не зрікатиметься своїх божевільних планів "мирової революції". Все це робить не тільки давно конечним, а й актуальним існування АБН, який, не знаючи ніякого компромісу з большевицьким імперіалізмом, висуває життєву прогресивну концепцію визволення народів і людини.

До АБН належать три категорії народів:

1. Ті, що спираються на власні сили, розраховують на Велику Революцію Народів ССРСР і актуальну визвольну боротьбу народів, вассальних держав ССРСР. До неї належать давно поневолені большевизмом народи й деякі із недавніх підбитих. Зовнішню кон'юнктуру вони вважають другорядною, допоміжною силою, а істотним для них є революційна національно й соціально-політична концепція боротьби.

2. Ті, що розраховують на революцію народів, яка допоможе визволитися з-під московсько-большевицького ярма, але сама не реалізує великих ідей національної і соціальної революції народів у своїх країнах, а бореться, передусім, політично і збройно з большевицьким режимом. Вони консолідують власні сили і розбудовують їх всіма засобами, але зовнішню кон'юнктуру вважають необхідною і співвирішною. Ця категорія народів бачить своє визволення, при умові революції народів у ССРСР і війни. Від обох цих чинників водночас від

кожного зокрема сподівається ці народи свого визволення, ставлячи на визначне місце таж організацію власних сил.

3. Ті, що дають перевагу у своїй визвольній концепції зовнішній констеляції.

Хто творить властиву силу АБН, не доводиться підкреслювати. Все ж розглядуваний тут поділ є зовсім схематичний, бо серед народів усіх трьох категорій є політичні групи і середовища, що презентують тенденції усіх трьох родів, — себто в одному й тому ж самому народі існують, зовсім природньо, концепції троякого типу. Шаблонний поділ має на меті відмітити, лише, який напрямок переважає в даному народі з огляду на його величину, геополітичне положення, матеріяльний, фізичний і духовий потенціал.

Від участі в АБН не виключається не лише народ, що бореться за розподіл ССРСР на національні держави, байдуже до котрої із трьох згаданих категорій цей народ себе зараховує, але також і патріотичні антибольшевицькі самостійницькі угруповання, які прагнуть волі. Істотним є визнання необхідности революційної боротьби в ССРСР. Не кожен член АБН повинен обов'язково організувати революційну боротьбу в ССРСР, але він має в першу чергу обов'язково допомагати цій боротьбі в краю і на чужині всіма можливими засобами. Коротко: АБН охоплює не лише революційні антибольшевицькі / хоч передусім їх/, але загалом і всі патріотичні самостійницькі сили поневолених, або zagrożених большевизмом народів, що прагнуть повалення большевизму і Росії та побудову нового ладу, в основі якого лежатиме ідея самовизначення народів, з їх незалежними національними державами, та ідея соціальної справедливості, що забезпечуватиме добробут народніх мас. Перспектива АБН дежить на площині Великої Революції Народів, революції національно-політичної, соціальної і культурної. Антибольшевицькі й антикапіталістичні соціальні й національні ідеї є рушійною силою народніх революцій в ССРСР, тих революцій передвісником і предтечею яких є нині Антибольшевицький Рух Народів.

Отж визначимо коротко:

Ми — АБН — боремося за знищення большевизму і розподіл ССРСР.

Ми — АБН — боремося за самовизначення народів у їх суверенних національних державах, які мають повстати в етнографічних межах на руїнах ССРСР!

Ми — АБН — боремося за повалення большевицького режиму й повернення національного суверенітету васальним державам ССРСР.

Ми — АБН — боремося за новий соціальний лад, в основу якого буде покладене добро широких народніх мас, ми за соціальну справедливість і забезпечення потреб сірої людини!

Ми — АБН — боремося проти тоталітаризму усякої масті — червоної, брунатної, чорної. Ми за творчі ідеї здорової демократії, за народовластя!

Ми — АБН — проти большевизму і проти фашизму!

Ми — АБН — проти реакції, большевицького грабунку і капіталістичного визиску!

Ми за новий прогресивний справедливий національно-політичний і соціально-економічний лад!

Прокинутись окраденим - це трагедія, чи не найбільша для нації, це неволя і ганьба!

А чи знають ті, хворі на російську ілюзію, що вони власне найбільше обкрадають свій рідний край. Горе, муки і ганьбу, що терплять вони і їхній нарід, накликають вони своєю байдужністю і своїми діями проти своїх.

І все ж таки ця, як ми вказали вище, надзвичайно велика боротьба, що забрала велику кількість кращої частини нашої провідної верстви, в час 1917 р. ледве тримала якийсь стан рівноваги, бо навіть в час створення української держави в 1917 р. поставила Центральну Раду на чолі з хворою людиною на цю хворобу, відомого історика України М. Грушевського. Треба було цьому провідникові обманувати себе і ошолований ним Уряд ілюзією добра для України від демократичної Росії, Керенського і Ко, треба було довгого часу гри з російським урядом, щоб "нарешті" зрозуміти, що добра воли Москви, яка б вона не була ця Москва, - це ілюзія, ілюзія і це раз ілюзія! І тільки 4-ий Універсал Центральної Ради показав, нарешті, що Грушевський і його співтовариші зрозуміли московську "волю." Ось вам один історичний зразок цієї хвороби і її наслідків.

Проте, особливо нам тепер, як Божий день ясно, що ця хвороба різко почала регресувати. Це дає незаперечний доказ того, що нарід наш в основі своїй є здоровий і успішно переборює цю хворобу.

Щоб ствердити докази, наведемо два факти з історії України.

В 1921 р. Українська Народня Республіка була задумана большевиками / в чому помагали і свої хворі українці/. Україна як самостійна держава перестала існувати, утворився під проводом Росії Союз Народів, в якому обіцяють щось більше для людей, ніж братерство, рівність і воля. Українські самостійники зовсім не мають голосу на рідній землі, національне все вмерло, лишилось тільки одне слово, одна мова, бо її не можна було знищити. І ось це рідне слово, українське слово, робить справжнє чудо в руках самих українців. Хвильовий, Скрипник / самі комуністи/ і ціла плеяда беруть саму українську мову, українське слово, українську літературу і, виходячи навіть з тих основ, що їх дали большевики для "вільних народів", даючи логічний, чисто природній розвиток цьому слову, дійшли до незвичайних в комуністичнім розумінні висновків. Для комуніста Скрипника прапором, дороговказом, світочем для України на шляху до майбутнього є не Маркс, Енгельс чи Ленін, а ... Шевченко. І для провідників УНР прапором був Шевченко. Виявилось дійсно, що всі шляхи ведуть до Риму. Другий комуніст, Хвильовий, вийшовши з тих же позицій, дійшов до того, що установив таке: українська література і культура, коли вони бажають дійсно бути українськими, повинні раз на завжди зірвати з Москвою. Факти парадоксальні, але правдиві.

Хвильовий, Веров, Косинка, і інші велетні духу українського в ХХ ст. заявили прямо: дух України, ідея України може бути тільки українською в тому випадку, коли позбудеться шкідливого впливу Москви; "Геть від Москви!" - ось їхнє гасло. Що в такому випадку лишилося робити творцям "братерства республік" - большевикам? Шевченко був один, але своїм словом зробив і виростив те, що в 1917-20 рр. Україна заявила про своє право на самостійне державне життя, а тут вже не один Шевченко, тут 20-30 нових Шевченків: Хвильовий, Веров, Косинка, Буревій, Іван Шевченко, Микола Куліш, Поліщук і т.д. А скільки ще виросте їх! Тут шевченківцем стає вже ціла нація. Хворих на російську ілюзію мало, вони залишились тільки в болягузах від природи. Україна зайнялась новою пожежею боротьби за волю, і пожежею більшою, ніж в 1917-21 рр. Країні сини України з державним чином бажають надати цьому великому рухові організованій дії. По повстання проти російського большевицького гніту - вони організують дві потужні організації СВУ і СУМ. І в 30 роках ХХ ст. українське питання для большевиків стає страшніше, ніж воно

"Смійся, лютий враже !
 Та не дуже, бо все гине, —
 Слава не поляже ;
 Не поляже, а розкаже,
 Но ділось в світі ,
 Чия правда, чия кривда,
 І чіі ми діти .
 Наша дума, наша пісня
 Не вмере , не загине ,
 От де, люди, наша слава,
 Слава України !"

/"До Основ'яненка/"

"Нема на світі України ,
 Немає другого Дніпра ;
 А ви претеся на чужину
 Шукати доброго добра ...

.....
 Все розберіть ... та спитайте
 Тоді себе : що ми ?
 Чіі сини ? Яких батьків ?
 Ким, за що закуті ? ..."

/"Послание/"

"Розриває ...

Та не вил'є живучої крові,
 Вона знову оживає
 І сміється знову .

.....
 Боріться ! — поборете !"

/"Кавказ/"

Агонія минула і нарід почав видужувати, найпершим ліком слухать твори Шевченка.

Шевченко був той перший в XIX ст., що зовсім не хворів на страшну небезпеку від неї / "Великий Лях", "Суботів", "Чигирин", "До мертвих і живих", "Кавказ", "Сон", "Холодний Яр" та ін. / і своїми огненними словами почав лікувати українську суспільність.

Вся пошестецьківська доба аж до 1920 р. показує як багато зробили праці шевченківської в лікуванні цієї хвороби та її наслідків. Це було лікування тієї України, про яку Шевченко писав:

" Заснула Україна,
 Бур'люном укрилась, цвіллю зацвіла,
 У калюжі, в болоті серце прогноїла
 І в дупло холодне галюк напустила,
 А дітям надію в степу одняла ..."

/"Чигирин"/

Чи можна змирити праць в цьому напрямку наших будителів на національній свідомості, як Кошовського, Ожону Пчілку, Старицького, Лисенка, Франка, Месі Українки, Грінченка, Міхновського і багатьох інших. Чи не завжди перед ними стояли огненні слова Шевченка:

"Та не однаково мені,
 Як Україну змії люди,
 Присплять, лукаві, і в огні
 Її окрадену збудять .
 Ох, не однаково мені!..."

Що має бути страшніше для кожного українця, ніж окрадена, а пошім збуджена його батьківщина? Чи не близько коло цього ми були в 1917 р., прокинувшись, але окрадені, багато з нас не знали

" ... що ми ?
 Чіі сини? Яких батьків?
 Ким, за що закуті ? ... "

Від часу Катерини російська культура починає брати верх над українською. Але ж останки старої української культури і наростки нової робили те, що російський уряд ніколи не заспокоювався і у певсь час робив так, щоб винищувати і те, і друге. До ілюстрації нищення останків старої культури української належать і такі факти. Історики Києва уже про XIX і XX ст. зазначають, що плани нових вулиць російська адміністрація робала так, щоб прокладаючи їх, усунути старовинні будівлі. Розривання різних могил на Україні і нищення різних історичних пам'яток української старовини робиться на те, щоб знівельвати окремішність України. А в другому напрямку відомі всі укази уряду про заборону української мови та ін.

Отже, вся політика зводилася до окрадання, пограбування, щоб окраденому прищепити ілюзію, потрібну Москві. Та не тільки так було а так і тепер є: більшовики, новітні й стократ жорстокіші продовжувачі імперіалістичної політики царів московських, лише декорацію змінили, а їхнє будівництво культури національної формою і соціалістичної /пролетарської, інтернаціональної/ змістом нічого нового не додає щодо України. Другими словами: ті ж штани, лише назад гудзиком.

П е р е б і г х в о р о б и .

Хвороба ця має хронічний характер. Вона почалася від 1654 р., коли великий гетьман Богдан Хмельницький почав шукати захисту у Москві, оцей захист у Москві і є та хвороба, яку і називаємо російська ілюзія. Шукання захисту у Москві є цілковита ілюзія.

Що це дійсно ілюзія зрозумів у самому скорому часі й сам Хмельницький, і тільки нагла смерть не лада йому можливості порвати з Москвою і вилікуватися самому та вилікувати свій нарід від цієї жахливої хвороби.

Тому не диво, і зовсім зрозуміло, що цього ж Хмельницького, нашого державного генія, творця Української Козацької Держави, наш же пророк відродження України, Тарас Шевченко, так картає у своїх відомих поезіях: "Розрита Могила", "Великий Дрех", "Суботів" і "Коби то ти, Богдане, д'яний..." Це все за ту його найбільшу помилку - спілку з Москвою.

Чотири рази від часу Хмельницького здорова частина українського народу /Виговський, Дорошенко, Мазепа, Грушевський - Петлюра/ намагались відірватися і деколи їм навіть вдалося створити на короткий час свою державу без московської опіки, і всі чотири рази хвора частина нашої нації своєю байдужністю і навіть ворожими діями проти своїх, багато помагали ворогам свого краю подолати свій же люд. Сумно, але факт.

Сила впливу цієї хвороби не завжди однакова. То хвороба вкорінюється так в організм України, що, здається, вона готова вже повалити цілком організм український, то знову життєдайні сили народу підносяться, вступають у боротьбу і переборюють хворобу.

Для підтвердження цього згадаймо часи Шевченка. Тодішня українська інтелігенція, а за нею і частина народу, вже занадто захворіла була на московську ілюзію і краді представники її, як Гребінка, Квітка-Основ'яненко, Гулак-Артемівський, Куліш, Костомарів і інші вже тільки плакали над небіжчицею Україною і словословили свою мачуху Москву з її імперіалістичними зазіханнями. Чи не був цей час часом найбільшої хвороби на російську ілюзію? І раптом, як промінь сонця в темнім царстві, як свіжий вітер в задушливій атмосфері, з'являється Шевченко і як ніхто і ніколи каже:

"Не смійтеся, чужі люди!

.....

Встань Україна!

І розвіє тьму неволі,

Світ правди засвітить,

І помоляться на волі

Невольничі діти!"

/"Суботів"/

200 років, а він живе.

І ось Петро I завдає першого страшного удару Україні. До Петра, починаючи від Івана Грозного, всі правителі московські називалися царі московські, їх царство - московське, а Київ, тобто теперішню Україну, всі називають Руссю.

Богдан Хмельницький заявляє: "Визволив з неволі лясської землі Руську"; "Малий я і незначний чоловік, але з волі Божої став самовладцем і самодержавцем руським". Отже від початків київської держави ми мали назву Русь, а з часом і другу назву - Україна. А Петро I-ий, цей найбільший із загарбників московських, краде в нас, українців, наше стародавнє історичне ім'я Р у с ь, він починає себе іменувати імператором російським, хоч починав царювати як цар московський. Перекопавши наше ім'я, він докладає всіх сил, щоб знищити і нашу окремішність. Він хоче зробити так, щоб Україна, якій присвоєно назву Малої Росії, стала невід'ємною частиною держави російської / і большевики це повторили 200 років пізніше/, і щоб господарі московські що хотіли, те й робили з нею. Щоб за якусь сотню років не лишилось і сліду на Україні від запорожців-козаків і їх вольностей. І це він робить найжорстокішим способом. Ось один з документальних доказів того.

Полуботков в останній розмові з Петром I, пригадував вірність і службу українців і докоряв цареві, що за ту службу криваву платить їм гнівом і ненавистю: "За те все ми, замість віддячності, здохли тільки зневагою і поневіркою, попали в останню неволю, платимо дань ганебну і незносну, змушені копати вали і канали, сушити болота непроходимі, гноючи їх трупами наших покітників, що цілими тисячами гинули від втоми, голоду і нездорового повітря; і всі ті біди і кривди наші тепер ще збільшилися під теперішніми порядками, і начальствують над нами чиновники московські, не знають прав і звичаїв наших і майже неграмотні - знають тільки, що їм все над нами чинити можна".

Петро I, 1720 р. видає заборону будьщо друкувати українською мовою, крім державних книжок, і то старих видань. До того ж, щоб ці стародруки виготовлялися взір видань великоросійських "даби ніякого иного и особого наречія не було".

В 1726 р. заборонено друкувати навіть акафіст св. Богородиці, що його написав митрополит українською мовою.

Коли ж стала царювати Катерина II, яка в усьому намагалась наслідувати Петра I-го, стало ще гірше. Так в 1769 р. Київська Лавра просила Синод, щоб дозволив надрукувати українську граматику, бо московського букваря на Україні не хочуть купувати. Але Синод дозволу не дав. Навіть старі церковні книги українського друку Синод наказував владикам заборонити по церквах і заводити натомість книги московського друку. Першим ділом, скасувавши гетьманщину і завівши Малоросійську Колегію Катерина заявила, що треба вести справу так, щоб "вік і ім'я гетьманів щезло". Цікаво, що в Малоросійській Колегії ще за часів Анни заведено так, що москвини сиділи по праву руку, а українці по ліву, Катерина власним наказом це скасувала і приказала, щоб сиділи всіміш, бо ця окремішність "утверждает в малоросіянах вредное мнение, по коєму постановляют себя народом от здешнаго совсем отличным". А голові цієї Колегії, Румянцеву, наказує вести все так, щоб зовсім скасувати закони і порядки українські та завести російські. А через деякий час Катерина і останню твердиню волі на Україні, Січ Запорізьку, знищила.

Так Петро і Катерина зовсім підкопали самостійність і окремішність України. Не дарма Тарас Шевченко каже:

" Це той I-ий, що розпинав
Нашу Україну,
А Вторая dokonala
Вдову сиротину .

/ "Сон"/.

давність, не мала міцного маєткового стану, вона була надзвичайно бідна в порівнянні до панівних верств сусідніх держав - Польщі і Московщини, сама не призначена брати собі землі і маєтності, а мати їх дуже хотіла б. Це використовує Москва, роздає українській старшині українські землі і цим вбиває вона двоохайців: переманює старшину на свій бік і відокремлює цю старшину від українського народу, сіючи між ними ворогування. Цим Москва викликає хворобу в обох станах українських: старшині і поспільстві. Старшина вбачає в Москві добру тітку, яка землю роздає, а український люд в Москві вбачає доброго суддю проти своїх панів. Обое задоволені, але обое йдуть у ярмо.

На протязі дальших якихось 120-150 років "спілки-приятелі" спритні "старші брати" так заходилися біля своєї нещасної спідвилиці, що зовсім перетворили її вже в свою колонію і витворили другу причину, чи не найстрашнішу. Це було те, що окрадена Україна стала для українців менш важлива, ба навіть не Україна вже, а лише Малоросія. Ілюзія на цьому етапі породила таких великих відступників, як: Кочубея, Іскру, Гоголя та ін.

Але ж як сталося так, що Україна, маючи аж до кінця XVIII ст. культуру набагато вищу за московську, вже під кінець того століття, після царювання Катерини II., в очах частини української інтелігенції стає вже небіжницею, мертвою; культура українська ніби зупинила свій розвиток, немає їм, тим культурним діячам ніби місця праці на рідній ниві і вони переходять служити російській державній культурі, одночасно плачучи за тим, що відірвались від рідного ґрунту і служать не народові, а якійсь російській адміністративній абстракції. На основі історичних фактів, з яких деякі нижче і наведемо, можна ствердити, що все це зроблено силою загарбника московського. Те, що українська висока культура занепадала в XVIII ст. винувата тільки Москва, а особливо перший і м п е р а т о р Р о с і і П е т р о І, а за ним Катерина II. Вони всіх сил докладали, щоб загальмувати розвиток України, а її коцтом піднести Росію. І ця кайнова робота провадилася двома способами: старі культурні надбання України, які можна було, забирались до Москви, які не можна було - нищились, а все нове душилось на пні, заборонялось. Це грабування української культури бере свій початок ще від 1169 року, коли Андрій Боголюбський / незвичайна любов до Бога! / напав із своїм військом на Київ і робив, як пише історик, ось що: " кілька днів грабували місто і церкви, монастирі, не жаліючи нічого, забрали з церков ікони, книги, ризи, дзвони навіть здіймали і везли до себе в північні краї". / Грушевський, стор. 110/. Ці церковні книги з Києва і послужили основою культури для Москви, всі дальші роки все так чи інакше Москва бере від Києва, хоч Київ увесь час залишається і недержавним містом. Так проминають цілі чотири сторіччя бездержавности Києва, та не зважаючи на всякі пљундрювання та пограбування різними наїзниками і загарбниками, він увесь час залишається постійною твердинею української культури, найбільшим і найпотужнішим джерелом християнської культури в Східній Європі. Сам Київ з його стародавніми будівлями, церквами, монастирями, вежами був тим чинником, що довгі сторіччя зберігав традиції української культури. Українці знаходили в цих пам'ятках віру в себе, в свою велич і передусім у свою окремішність, у вічність власного історичного життя. Це був живий свідок величі українського народу, він кликав кожного українця вкласти свою долю праці в його велику неповторну скарбницю культури. А для зайд, для чужинців-загарбників він був живим докором їхнього варварства, їхньої дикости. З тих храмів, веж і будівель київських століття української культури дивилися з презирством на нових загарбників. І ось ця висока київська культура і стала тим твердим горіхом, що його російські загарбники хочуть розкусити вже

Я.с.

РОСІЙСЬКА ІЛЮЗІЯ.

Серед нас, українців, є досі ще не вилікувана одна досить небезпечна хвороба, що зветься російською ілюзією.

Хвороба ця є виключно духова, зовнішніх виявів вона не має, а є виключно в переконаннях і в ділах людських.

Способи пізнавати хворого такі: 1/ Коли перед нами є українець, який заявляє, що Україна сама заслаба, щоб мати свою державу, і що вона без Росії не встоїть навіть перед одною малою західною державою, то річ ясна, що перед нами людина хвора на російську ілюзію.

2/ Коли ми чуємо від українця, що тут на еміграції не треба боротися з "єдиною-неделімією", які сьогодні з амвонів церков і катедр шкідливі заявляють, що "Україна і Білорусь є большевицька видумка", і що їм, цим "закоздалим" носіям ідеї "єдиної неделімії" з їхньою багатою історією і культурою "не відомо, звідкіль взявся такий модний нарід, як українці", - то ми в тому нашому братові бачимо хвору людину на російську ілюзію.

3/ Коли ми чуємо від деякої частини наших селян такі заяви: "нам однаково: чи Україна, чи Росія, аби земля була наша та вільно на ній жити", - ми з великим сумом і тут констатуємо, що ці найздоровні люди наші хворі на цю небезпечну хворобу.

4/ Коли ми чуємо від якогось українця, що йому все одно і однаково, як його звуть: українець чи руський, - ми вже бачимо дуже хворого на російську ілюзію.

Можна ще багато наводити прикладів-симптомів цієї шкідливої для України хвороби. Наслідки цієї недуги загально відомі: це байдужність до української державної справи, зневага або вірніше невіра в свої українські сили, нехиль до будь-якої боротьби за Україну, рабське очікування добра від "старшого брата" чи "визволителя" і рабське, некритичне поклоніння всьому російському.

І найстрашнішим ще є те, що ця хвороба робить людину низького гатунку, людину наймита, людину раба, людину, що чекає поклику як не одного, так другого господаря-папа, бо не вірить у творчі сили свого народу. Ця хвороба прищиплює людині жалюгідну рабську ідеологію, найгірші психологічні риси: боягузтво, лукавство, забриханість, заздрість, безчесність, підступ і ін. Та чи не найсумнішим є те, що й деякі українські політичні кола, маючи не абиякі претензії, є безнадійно хворі на цю саму хворобу.

Причини були історичні, а було їх багато. Та найголовнішою є втрата своєї держави: перший раз - княжої, другий - козацької, третій - республіки 1917-20 рр. А це означало, що завойовник робив з підкореним народом те, що йому було треба, а не те, що було потрібне нашому народові. Названа хвороба - це й було те, до чого прагнув завойовник. А зробити весь нарід хворим на цю недугу - це й був ідеал і кінцева мета його, хоч, на наше щастя, жодному завойовникові не вдалося досягти цієї мети, як кожен з них не силкувався її реалізувати.

Ось кілька фактів з того, як ці завойовники йшли до своєї мети. Почнім хоча б від Переяславської угоди /1654 рік/. Москва, маючи лише союз з Україною, а не підкорену Україну, вже від-тоді почала помітний і неухильний підступний наступ на самостійне державне існування українського народу. Насамперед заходила переманювати на свою сторону козацьку старшину.

Як відомо, нова українська провідна верства, козацька старшина в своїй відродженій молодій державі, яка увесь час воює і кри-

було 1917-21 рр., тоді була горстка інтелігенції і мала горстка селян, а тепер інтелігенція і селянство! Тоді можна було обізнати УНР буржуаїми, реакціонерами, а тепер чим обізнав робітника-комуніста бідняка Грицька Косинку та інших, чим зупинив той наплив українського села на помосковчене місто. Харків і Одеса, найбільше зрусіфіковані міста України, під тиском молодого України, Січів літературних, за 6-7 років стають українськими містами. Настав час, коли фактично дух України вже зовсім відірвався від духу московського, було зв'язано тільки тіло одним державним устроєм. Воскресла ідея України, опанувала українські маси. Тільки загальний державний устрій дав можливість більшовикам застосувати авійську хитрість, багату переважачу силу зупинити, а опісля навіть знищити цей рух. Спинення і нищення цього руху тривало 8 років. Від 1930 до 1938 рр. більшовики вели безупинну війну проти українського самостійницького руху, застосовуючи найрізноманітніші методи. А головною і основною методом цієї боротьби було фізичне нищення не тільки того, що було носієм ідеї самостійної України, а й того, що при деяких можливостях могло ним стати. За час цієї другої війни, війни без фронтів і позицій, вигинуло до 10 мільйонів українців. Кожен третій пішов на той світ, але чи значить це, що вмерла з цим і українська справа? Ніколи! Крім цих великих жертв в людях, зрозуміло, серед нас знову появилася багато хворих, маловірів, тищяч і їм подібних, але справа України лишилась жива, підтвердженням чого є другий факт. А саме:

Знялася страшна буря 1941 р.: два кати світу - Гітлер і Сталін /учень і учитель/ підняли боротьбу за те, кому володіти над світом, починає тріпати й валитись сталінська тюрма народів. Кричачи з цього, знову спалахує вже збройна боротьба українців за свою державу. Знову займається вогонь боротьби українського народу з о б о м а н а і з н и к а м и. Створюється Українська Повстанча Армія з керівним революційним органом - УГВР. УПА високо піднесла вгору жовтоблакитний прапор визвольної боротьби в наш час і гордо тримає його в найтяжчих і нелюдських умовах боротьби. УПА своїм чином заявила всьому світові: "Україна живе і бореться за свою волю!" Після створення УПА Українська Соборна Самостійна Держава стала вже справою часу.

В якому стані є тепер наше громадянство? Чи багато серед нас є хворих на російську ілюзію?

Мусимо ствердити, що хворих є досить. Ті хворі, що є під більшовиками, далі пробують вірою і правдою догодити мацусі, ідучи на службу до Хрушова. Ті ж хворі, що є поза межами сфери впливу "ясного сонечка", борсаються в хаосі своїх ідеологічно-політичних припущень. Певна частина їх тільки тому й не важиться полинити в обійми предмета ілюзії, що покищо тут таки краще живеться /немає чого гріха таїти: дехто топче стежку до Туркенштрассе, Максиміліанштрассе тощо/. Це, що правда, люди типу "в сь о р а в н о". Інші ж /а їх більше, ніж тих "всьо равно"/ певні того, що краще не попадатись до рук "батьшки" Сталіна, скеровують свій надмір енергії не проти справжнього ворога українського народу /бо це складна й відповідальна річ, до того ж і надто небезпечна/, а проти тих, що виривно і твердою ногою стали на шлях безкомпромісової збройної боротьби. Вони чухають потилицю і ще дещо, не маючи чим крити, можуть твердити, що й УПА немає, і УГВР немає, а ОУН колись було, а тепер уже тех немає, бо як би те все було, то вони б його побачили, а раз його не бачать, то всього того немає, а тільки вони є. Таке що хоч іди до краю і приводь загін УПА і президента УГВР, щоб переконати високонебажаного скептика утопіста-соціяліста чи якогось це там доктринера дурноплюя. Тому, що ці люди є здебільша низької моральної вартости, вони вдаються без вагань до найбільшого, хоч і не хитрого /дурне діло не хитре/ свинства, як, напр., спроби

порізати західних і східних українців тощо, /маю на увазі летючки, інтриги підчас виборів тощо/.

Своєю пічкурною, опортуністичною, а зрештою, і явно шкідливою псевдополітичною сперблячкою вони спантеличують ще невироблених політично людей, дезорієнтують людей непоінформованих, необізнаних з конкретною ситуацією. Вони власне є носії пошести, яка пристає, як всяка хвороба, спершу до слабих, найменш відпорних організмів. В сумі їх скептицизм, критиканство, політиканство від лукавого, баламутство, провокації і підбурювання є тими зовнішніми виразами хвороби, що на тлі нашої визвольної справи є суцільною шкодою і перешкодою. Хоч для нашого здорового народу вони не є смертельною загрозою, тобто кінець-кінцем не страшні, проте можуть вони, і то значно, побільшити наші жертви, часами ускладнити нашу боротьбу. Саме в даний мент вони спроможні, свідомо чи несвідомо, з власної чи не з власної волі - все одно, зробити багато більше, ніж більшовицькі мільйони в силі зробити серед нас і інших народів, на яких більшовики вже накинули оком.

Іншими словами: не стаючи проти ворога українського народу, не ведучи боротьби назовні, а, як всякі боягузи, розпикаючи інтриги в українському середовищі /бо це ж не страшно/, пускаючись на демагогію і баламутство, - ці хворі стають, хочуть вони того чи не хочуть, вигідним знаряддям у руках ворога України і українського народу.

Кожен здоровий, нормальний українець мусить це зрозуміти і відповідно наставитись до хворих на ілюзію.

Отже з попереднього нам відомо, що незалежно від того, чи бажають наші вороги, чи ні, українська справа з кожним днем набирає все більше і більше ваги і сили, і люди, хворі на згадувану тут хворобу вирішального впливу на хід української державної справи, річ ясна, не матимуть, але, що такі хворі люди є і будуть, що на них доведеться затратити багато сил, лікуючи їх, а навіть боротися проти них, як носіїв чужої не української ідеї.

Історія довела, що найбільше шкодила /і шкодить/ ця хвороба саме тим, хто на неї хворий. Не врятує бо від гніру московського /як і всякого/ пана /царя чи "вождя"/ жоден атрибут цієї хвороби: ні підлабузництво, ні вислужування, ні навіть цілковите відступництво чи самопосягання. Якщо цього мало, хай говорять історичні факти.

Гетьман Іван Самойлович годив Москві, мов тій болітці, так гетьманував, щоб ані трішечки не роздратувати Москви, та коли похід царського воєводи Голіцина на Туреччину не вдався, - винуватим став т. таки Самойлович. Його любісінько запроторюють на Сибір.

Гетьман Кирило Розумовський за 15 років гетьманування жодної провини перед Москвою не вчинив, навпаки, він почував себе більше російським графом, ніж українським гетьманом, але й його не минула тверда рука Катерини II. - силою усунула його з гетьманату.

А так званий всеукраїнський староста Петровський служив як мовчазний раб, як найслухняніший льокай, а таки й за ним слід простив. Так само Чубар, Шумський, Чубченко, Порайко, Сухомлин, Затонський, Хвиля, Балицький, Гринько, генерали - Федько, Шадеєнко, Дубовий і безліч інших.

Часом необізнані люди, хоч і не хворі безнадійно, схильні твердити, або погоджуватись, що не всі російські отовпи були ворожі до України.

Тому це одну краплю ліків для виліковно хворих /хворих в о - статочним переконання не беремося переконувати - горбатого могила оправить/ і тих, що ще не встигли захворіти - для профілактики - /легше запобігти хворобі, ніж її лікувати/. Взяти хоча б Пушкіна. Це ж він пророкує: "И все славянские ручьи сольются в одном российском море!" Для нас Іван Мазепа - великий гетьман, а ось як про нього Пушкін висловлюється в "Полтаві":

" На гетьмана, на злодея..."

Для України Петро I є кат, а для Пушкіна - великий цар.

А ось Белінський про Шевченка:

"Мне не жаль его. Будь я его судьей, я сделал бы не меньше.. Я питаю личную вражду к такого рода либералам".

Як ставляться сучасні російські більшовицькі ідеологи: "єдиної необхідної" до українців, ми всі знаємо, бо самі це переживали, але ось і таки наведемо один факт. В англійського журналіста З. Грабса знаходимо на сторінках його спогадів за 1982 р. опис прийому й розмови з відомим нам усім Д. Бедним.

Англієць описує різноманітні напої і наїдки на прийомі, багатий кабінет і, зрештою, самого грубого й самовдовольненого Бедного. Цим разом Бедний виступив в ролі господаря й тому охоче вживав слова "ми", в означенні Кремль, уряд, еліта.

Говорили про Азарбайджан, Туркестан і, нарешті, дуже циро про Україну. Зрештою даймо голос Грабсу:

- Українці? - сказав Бедний, частуючи мене цигарою, - о з нами треба бути дуже обережними. Чи ви завважили, що ми ніяких важливих об'єктів не будемо на Україні?

- Щоб не повторилась історія з фабриками в Лодзі, правда?

- Всі наші цінніші об'єкти будемо на Уралі в Сибірі. Україна - непевна земля. Повірте, - вибухнув советський письменник раптово, - нікому з українців ми тут не довіряємо, хоч би був найкращим комуністом. Нікому з них не можна вірити.

До цього всього ще варто згадати трагічну фігуру в російській літературі - нашого геніального Гоголя. Хворий на російську ілюзію, він пішов служити Росії, збагатив російську літературу геніальними творами, сміявся і плакав, бо не знаходив свого місця в житті, тікав геть від осоружної купчихи Москви, для росіян так і залишився хаклом, який не знає ні життя російського, ні мови російської / слова Белінського і Тургенева/.

х

х

х

На закінчення ще раз констатуємо, що стан цієї хвороби в нашому народі саме тепер є виразно репресивний. Що нарід наш створив УПА, ведучи відважну боротьбу з двома окупантами - німецьким і більшовицьким, - це є доказ ділом того, що він в цілому не є хворий на ілюзію, не чекає і не хоче визволителя - ні московського, ні німецького, а сам виборче собі свободу і незалежність. Це є за порукою, що й хвороба ця незабаром зникне цілком. Безнадійних носіїв її хвилі здорової боротьби відкинуть і унешкідливлять.

Які ж висновки слід зробити з усього тут сказаного? Насамперед такі:

Раїна завжди кажемо, що Україні не по дорозі з імперіалістичною Москвою. Рвемо всякі зв'язки і нитки, що досі сплутували нас з імперіалістичною Москвою.

Орієнтуємось на свої сили і сили інших поневодених народів, не чекаючи, що хтось нас визволить.

х

х

Український нарід знає за що бореться, плях боротьби обрав уже. Геть опортуністів-ілюзіоністів з лав українського визвольного фронту!

П. Січ.

ЕКОНОМІЧНА І КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА БОЛЬШЕВИЗМУ

"Ленін ніколи не дивився на Республіку Советів, як на самоціль. Він завжди розглядав її, як необхідну ланку для посилення революційного руху у країнах Заходу й Сходу, як необхідний шаг - бель для переведення світової соціальної революції"... /Сталін - "ВКП/б/ у резолюціях та ухвалах", сто 714/.

З першого дня після узурпації влади большевизм використовує поневолені ним народи для своєї, чужої й ворожої цим народам мети. Мета індустріалізації, всіх страших для народів СРСР п'я - тиліток, полягала в тому, щоб большевицька держава, як "база світової революції" була найсильніше озброєна й підготовлена для примусового переведення большевицької революції в інших країнах. Всю увагу звернули большевики на будівництво важкої й військової індустрії, як бази військової могутності. Легка індустрія розвивалася лише в міру потреби для тих же військових цілей. Найістотніші потреби населення большевики весь час цілковито нехтували. За - надто дорого заплатили поневолені большевизмом народи, особливо український народ, за створену за большевиків індустрію, побу - довану на кістках, крові, слезах і стражданні.

Якби б наш народ мав, не говорячи вже про національний уряд, але уряд, який би не ставив антинародних цілей, то й дотепер він / за ці 28 років / мав би народне господарство, зокрема промисловість, більшої питомої ваги, побудоване шляхом нормального органічного росту, супроводжуваного одночасним зростом народного добробуту. Не було б таких страшних жертв і втрат.

Сільське господарство всього СРСР, а особливо України, соціалізацією якого так вихваляються большевики, зазнало ще більших втрат. Країна, що текла ріками меду і молока, що займала найповажніші місця на світовому експортному ринку, за влади большевиків - стоїть весь час на межі голоду, терпить гостру недостачу продуктів тваринництва та рослинництва, періодично переживає справжній найжахливіший голод, супроводжуваний мільйонами жертв.

Сільське господарство в зв'язку з колективізацією, не під - неслося, а, навпаки, занедало, особливо в галузі тваринництва. Наприклад: 1/ весь механічний парк, наявність тракторів, пер - ведена в живі кіновки снай, далеко не дорівняла мільйонам коней, втрачених сільським господарством, 2/ показово знизилася, знизилася матеріальна забезпеченість селянства.

Колективізація виявилася дуже вигідною для партії-касти, то - му, що кількість товарного хліба зросла з 1 млрд 30 млн /1913 р./ до 2 млрд 300 млн пудів /1938 р./. Відірваний від рота працюючих, хліб ішов на військові приготування большевиків, на розпалювання світової революції / Китай, Іспанія, Індія, утримування злочин - ної й руйнівницької діяльності Комінтерну в усіх країнах світу /, на розхитування шляхом демпінгу світової економіки / СРСР продавав

продукти й товари закордоном у 6-8 разів дешевше, ніж на внутрішньому ринку/. Колективізація забезпечила більшовикам можливість нічим не обмеженої експлуатації селянства.

Засоби на здійснення своїх, ворожих людському світові, цілей більшовики черпали не з накопичень від прибутків підприємств, а коштом постійного погіршення стану населення, цілковитого його пограбування та ожебрачення. Індустріалізація та колективізація - привели до надексплуатації. Коли закордоном власник підприємства одержав 5-8 % прибутку від вартості товарів, то в ССРСР держава, монополійний капіталіст, одержує сотні відсотків прибутку у вигляді "податку на обіг", що становить майже 80 % прибуткової частини бюджету ССРСР, ^{виготовляється} шляхом розбіжності цін товарів. - заготовельних та цін продажу. Наприклад, пшеничне борошно /заготовельна ціна 1934-35 рр. - 10,1 зол.коп. за кг., у продажу - 1934 - 1935 рр. - 180 зол. коп. за кг., 1937 - 38 р. - 250з.коп.за кг./

Робітник в ССРСР став жити в 2-3 рази бідніше, ніж навіть у царські часи, і в 6-10 разів бідніше, ніж у країнах закордону. - Замість обіцяного розкріпачення від капіталістичної системи, робітник в ССРСР був закріпачений державно-монополійним капіталістом - так, як ніде й ніколи в світі /драконівські закони кари за спізнення, за найменше порушення трудової дисципліни, позбавлення права вільного вибору місця праці, позбавлення права лишити працю та інш./ Селянство за більшовиків зовсім ожебрачене, зазнало справжнього розгрому.

І все в ім'я псевдонаукової теорії марксизму, що виросла на ґрунті узагальнень наукових досягнень першої половини 19 ст., давно вже заперечених суспільним життям, відкинутих справжньою сучасною наукою, творчими зусиллями людського розуму!

Чи не такого ж самого погрому зазнало культурне життя в ССРСР - наука, література, преса, мистецтво, народня освіта?!

В галузі науки вся політика більшовиків зводиться виключно до запровадження всюди "марксовської методи" при розв'язуванні всіх наукових проблем. "Марксизм є єдине виключне слово науки. Все, що не погоджується з марксизмом, не повинно погоджуватися і з наукою у вищому розумінні цього слова" /Фридланд - "Історик Марксист"/. В наслідок цього безприкладного в історії ідеологічного насильства, тисячі талановитих вчених припинили свою працю, змінили свою спеціальність, або наклали життям. 20.IV.1934.р. із Академії Наук ССРСР виключено 78 академіків та кандидатів. Починаючи з цього часу, відбуваються чистки професорського складу в усіх наукових та вищих учбових закладах ССРСР. Страшного погрому зазнавали весь час наукові кадри України та ВУАН. Філії Академії Наук ССРСР, науково-дослідчі інститути в національних республіках, на Україні зокрема, виконували русифікаторські завдання Москви та прислужувалися НКВД в справі винищення, розкладу наукових сил народів. Замість знищення у великій мірі кадрів учених, більшовики почали висувати нові кадри. Серед нових наукових кадрів була певна частина дуже здібних людей, але часто знання нових учених зовсім не відповідали їх високому званню. Часто, дуже часто вчені ступені надаються пронириливим людям "по протекції", без відповідних знань. Вчені ступені надаються навіть малописьменним людям / як напр., колишн. чекістові Папаніну/. Для наукових установ, науково-дослідчих інститутів, Академії Наук ставилося одне, виключно практичне завдання - служення справі побудови "соціалізму" в ССРСР, тобто воєнної машини - бази світової революції, а не відшукування наукової істини, що завжди було завданням вільної творчої науки.

Діяма́т та марксизм задушили зовсім вільну творчу наукову думку. Наука перетворилася у служанку більшовицької економічної вівісекції та політики.

Вся преса ССРС є цілком в руках партії-касти й підпорядкована цілковито інтересам комуністичної пропаганди. Всі друковані твори обов'язково проходять пильну цензуру у Главліті. Редактори періодичних видань призначаються із числа членів ВКП/б/ з затвердженням їх Главлітом, що є під контролем НКВД. Поширення чужоземної приватної преси на теренах московсько-більшевицької деспотії зовсім виключене. Вільної від всезадушуючої контролю НКВД, преси в ССРС не існує.

Історія художньої літератури за большевизму - це судільний обвинувальний акт на большевизм за його страшну діяльність у ділянці духової творчості поневолених народів.

Французький письменник Андре Жід досить правдиво описав справжній стан в ССРС: "В ССРС найкращий твір, якщо він не відповідає генеральній лінії партії, зазнає переслідування... Від письменника, маляра, - вимагається цілковита погодженість з цією лінією... Ми захоплюємось надзвичайним поривом до освіти в ССРС, до культури. Але ця освіта вчить лише того, що може привести до задоволення наявним станом речей.. Ця культура спрямована в один бік. Вона цілковито просякнута практичним духом... критична думка там не існує. Генеральна лінія не критикується. Обговорюють лише, чи відповідає та чи інша спроба, та або інша поведінка, та або інша теорія цій священній лінії. І горе тому, хто спробує зробити крок далі. /Андре Жід - "Ретур де ль'УРСС 1936 р.ст. 51-52/.

Советські книгозбірні та книгарні завжди шповнені літературою, якої ніхто не читає, яка здебільшого залишається нерозрізаною. Це самий краший показник художньої вартості й "розквіту" советської літератури!

При гострому дефіциті паперу советська влада видавала величезними тиражами "клясиків марксизму". Видано за 1930-1938 рр.:

творів Маркса	-	16 700 000	прим.
"	Леніна	-	48 500 000 "
"	Сталіна	-	157 500 000 "

Порожньо, спустошено, дико/холодно виглядає ішня культура, преса, література, образотворче мистецтво, театр, музика, кіно, наука! Порожньо і спустошено, тому, що вщент підкошена й придавлена серпом і молотом партії-касти, НКВД!

А якого страшного погрому зазнала наша українська культура, наша література, мистецтво, наука! Скільки згинуло, навіки заглохло українських старих, молодих і зовсім юних талантів в усіх ділянках людської творчості! Великий рахунок подасть українська нація московським большевицьким деспотам! Дуже жалюгідно виглядає їх "національна форма й соціалістична змістом культура"!

Революція розбудила народи колишньої царської тюрми народів, закликала їх до політичної активності, розбудила порив до освіти, до знання. Большевики повинні були поширити мережі шкіл, повинні були приділити увагу піднесенню письменності населення, бо інакше йшли б вони в розрив з пробудженою політичною активністю народних мас. Заходи большевиків у справі народньої освіти пояснюються не добрими намірами большевиків, а виключно konieczністю мати "кадри", підготовані за їх рецептами, для здійснення чужих, антинародних цілей. Їм потрібні були кадри для промисловости, для червоної армії. Вони вводять нарешті, загальне обов'язкове навчання, яке запроєктувала ^{судя} на 1922 р. навіть куца російська Державна Дума, яке запроваджувала вже на Україні Центральна Рада.

Большевики свою діяльність у справі народньої освіти розпочинають з розгрому старої школи, вони громлять разом з тим старі до-свідчені вчительські кадри, що могли прицеплювати дітям справжній вселюдський ідеалістичний світогляд, що вміли виховувати молоде покоління, подавати їм справжні знання. Знищивши стару, "буржуазну школу", большевики протягом понад 20 років намагалися побудувати свою большевицьку систему освіти і після довгих років безперервного експериментування, випробування на кризових ситуаціях "шко-

навчання, нарешті повертаються до системи і методу навчання загально-прийнятих у світі, до старої школи.

Замість зруйнованих більшовицьких кадрів старої інтелігенції і знижуваних ними кадрів нової інтелігенції, що переростала їх рецепти, вони готують все нові кадри совєтської інтелігенції, що повинна відповідати точно їх рецептам, їх кадрам, їх меті. Вони стараються розвалити світлі дитячі душі, намагаються прищепити дітям свою релігію зненависти, позбавити дітей справжнього знання, не допускають в українських школах, наприклад, викладання історії України та інше.

Совєтська інтелігенція пересічно дуже мало освічена, тому, що більшовизм намагався обмежити всю освіту двома речами: знанням "основ марксизму-ленінізму" та спеціальними суто фаховими знаннями.

Здебільшого істинно - совєтський інтелігент, так званий а-кутивіст, не вмів грамотно писати, не знає рідної історії, не знає чужоземних мов, не має історичної перспективи, зовсім не має правдивих уявлень про життя закордоном /до війни/, політичний розвиток обмежений знаннями лише "основ ленінізму", не знає творів і авторів із світовим ім'ям, не знає правил зовнішньої поведінки і таке інше. Істинно - совєтський інтелігент часто є зовсім некультурною людиною, тому, що не знає правил зовнішньої поведінки, внутрішньо недисциплінований, має дуже обмежений загальний розвиток та кругозір. Такий наслідок рецептів більшовизму!..

Скільки нашої молоді давно відчувало справжню несправду більшовизму! Скільки було таких, яким правда освітлювала й зашалювала душу, розум та серце! Скільки талановитої української молоді переростала межі більшовицької ідеології та рвала її тісні дуги. Це ті, що творили СУМ, що творили все нові та нові таємні політичні організації - у кожному ВУСІ-і, у кожному місті, в великих селах та районних центрах! Це ті, яких косив і давив серп та молот - НКВД! Це ті, що ставали на місце скоєних та роздавлених! Це ті, що піднимали все знову і знову прапор боротьби з більшовизмом - боротьби за самостійницьку ідею! Це ті, що зараз тримають цей прапор, стоячи у лавах УПА!

Комуністичне виховання - це сумні дитячі обличчя мільйонів совєтських безпритульних / У 1938-39 рр. було понад 9 мільйонів безпритульних/, це дитяча безвиглядність, це - прищеплення людині релігії ненависти, це - виховання сексотства, це - витравлення з людини християнської душі, це - руйнування родини, це - подвійне закріпачення жінки, на виробництві та у родині!.. Комуністичне виховання - це позбавлення дітей дитинства, це - позбавлення матерів материнства, це - зруйнування у людини світлої душі та живого серця!..

"Тепер основне завдання нашої держави в середині країни полягає у мирній господарській, організаторській і культурно-виховній праці. Що ж до армії, карних органів розвідки, то вони своїм вістрям повинні спрямуватися уже не у середину країни, а на зовнішній світ, проти зовнішніх ворогів" /Сталін - "Питання ленінізму", стор. 606./ Подібні речі промовляв кожного разу московський деспот, насолодившись вчерг кров'ю поневолених ним народів, перевірявши міцність китайського муру навколо СРСР - свого царства, кризь який не чути було приглушених стражних стогонів десятків мільйонів його жертв, та вичікуючи сприятливого моменту, щоб кинути під прапорами з емблемами серпа та молота на скривавлений і знесилений Захід московські орди під гаслами: "Даймо Європу", "Даймо увесь світ!"

Але обезголовлені народи, насамперед український народ, знову й знову подає ознаки життя, поспіває все нові й нові кадри борців за волю, за повалення антинародної влади більшовизму, за повалення влади найлютішого та найсражнішого ворога народу всіх

часів, ворого, яким є влада азійсько-московського деспота - Сталіна.

Люто бореться Сталін з народом, кількість своїх жертв давно він перевищив усіх деспотів усіх часів, цифрами десятків мільйонів обчислюється кількість його жертв, у геометричній прогресії росте кількість ув'язнених, щороку подвоюється, кількість ув'язнених у країні, яка завершила побудову "соціалістичного суспільства", росте число гігантів концентраційних таборів, уже блищать вершини комунізму, часоколи вся країна буде перетворена на суцільний концентраційний табір, тому лютує серп і молот НКВД! Але живі ще поневолені сталінізмом народи, все ще живий наш у - країнський народ.

Марксизм-більшевизм давно і цілком уже збанкрутував! Жодне пророкування його щодо розвитку суспільства не здійснилося! У сучасному людському суспільстві відбуваються цілком протилежні процеси та явища. Протилежні до тих, про наступлення яких пророкував Маркс. У сучасному світі не відбулося помітної монополізації капіталу, живуть щасливі дрібні вільні власники трудової приватної власності; не росте "пролетаріят" - помітно ростуть кадри інтелігенції, кадри кваліфікованих, озброєних технічними знаннями працівників розумових праць, не відбувається "пролетаризація" народних мас, а, навпаки, зростає матеріальна забезпеченість працюючих. Лише московська "пролетарська" держава дійсно втілила всі найнегативніші риси "капіталістичного" суспільства, змальованого теоретиками марксизму! Їх держава є дійсно монопольний капіталіст, що до щенту пролетаризував і ожебрачив поневолені народні маси, а вони, члени партії-касти, стали дійсно акціонерами, які живляться коштом величезних прибутків держави - монопольного капіталіста! Вони стали самі, що живляться у повному розумінні потом і кров'ю поневолених ними працюючих! Відбувся найпарадоксальніший парадокс історії, що цілком ствердив повну, абсолютну неправдивість їх теорії! Доля досить глумливо і дзвінко сміється зараз над маніяками історичної науки. Доля далі буде їх жорстоко карати!

Московський більшевизм є суспільний атавізм, він є також єдиною причиною й джерелом всіх нещасть, що спливають зараз на людство: німецького нацизму, духовної кризи, упадку моралі, загальної непевності, військової небезпеки, останньої страшної війни, світового голоду, що нависає над світом та інше. Всі ці нещастя існуватимуть доти, доки існує московський більшевизм!

День, коли темна сила Кремля впаде, буде найщасливішим і найсвітлішим днем історії людства!

Ніколи не зможе більшевизм затиснути багатогранне життя у тісні стінки псевдо-наукової своєї теорії! Ніколи не зможуть мозок і руки, закривавлені кров'ю мільйонів невинних жертв цю справжню творити, зробити когось щасливим! Лише тимчасове задоволення мають пси Сталіна, члени партії-касти та посіпаки НКВД! Більшевизм уже локалізований, настає час його відпливу, а за тим - час його остаточної загибеді!

Більшевизм - страшна кривава гнійна смердюча болячка на тілі людства, що завилася на тілі московської культури з азійським деспотизмом її царів, кривавим Кремлем, червоною плоцюю з її месіянством, "третім Римом", нігілістичною літературою та "III отделением", тайною канцелярією, прообразом НКВД.

Москва ніколи не стане центром, перед яким буде плазувати людство! Є у світі справжні центри, звідки йдуть вічно молоді творчі ідеї, які ведуть людство не до смерти у кривавому психозі більшевизму, а кличуть і ведуть його до нових творчих зусиль на шляху переможного поступу! Є центри, з яких ідуть вічно молоді творчі сили, що відкинуть на смітник історії та спопелять страшну емблему серпа і молота, яка так дорого коштувала людству!

На руїнах московської тюрми народів встануть нові центри ! Стане центром і наш сивий, але вічно молодий Київ, навколо якого буде творити наш український народ своє вільне державне життя, творитиме свою національну форму і змістом культуру та твердо буде нести й прилучати багаті скарби своєї духовної та матеріальної культури до скарбниці людства!

- - - o o o - - -

В.Останів

ОДНА З ЛЕГЕНД ПРО ЛЕНІНА.

Історія знає чимало фактів як імперіялістичні вожаки створювали навколо себе цілі легенди, що мали б прикривати собою їхнє справжнє, вороже інтересам народу, імперіялістичне обличчя. Такі вожді в практиці своїй часто робилися "визволителями" і "носіями" різних культурних, політичних і соціальних "правд", часто завуальовували себе серпанком легенд про "дружнє" наставлення до поневолених народів і т.ін. Імперіялістичні доктринери фабрикують навіть документи, які свідчили б про прогресивність, культуру, гуманність і т.ін. своїх вожаків, що, будучи безмежно жорстокими, ніколи не перебирали в своїх засобах підбиття і повного поневолення народів. Прикладами на це багата світова історія, чимало їх мають і наші дні, коли під покришкою різних місій чи несення волі, а насправді з плянами нових підбоїв і поневолень виступали імперіялістичні чорні /Німеччина/, як і червоні /СССР/ фашизми. І хоч брехня імперіялістичних програм очевидна, все ж знаходиться чимало тактичних, що дають себе обдурювати, даючи цим самим антинародній тактиці лицемірства і брехні деякі успіхи. Тому й не дивно, що ворог завжди і скрізь послуговується цією тактикою, міняючи відповідно до історичних умов свої політичні гасла й "ідеї".

Така тактика прикривання імперіялістичних програм брехливими ідеями, гаслами, та, передусім, маскуванням ними легендами, дає імперіялістам успіхи, а саме: 1/ суспільно-психологічного і 2/ реально-політичного характеру.

Суспільно-психологічний наслідок діяння подібних легенд полягає в тому, що вони, фальшиво показуючи обличчя носія імперіялізму чи сам імперіялізм, у тяжких і складних умовах життя-боротьби певної суспільної одиниці, деморалізують і нашоухують на опортунізм слабші елементи, створюючи основи для внутрішніх розброень і виправдувань, що, мовляв, аж так погано не буде, виразних поганих намірів у ворога нема тощо.

Реально-політичний наслідок, що впливає з першого, полягає в розщепленні сил, ламанні внутрішньої єдності поневоленого народу, а, отже, й можливості імперіялістичному агресорові швидше реалізувати свої грабіжницькі пляни.

Добре розуміючи силу й значення маскувальних легенд імперіялістичні сили на протязі історії вживали їх з метою а/ підбурювати і роззброювати жертви своєї агресії і б/ гальмувати, так би мовити, заморожувати визвольні змагання поневоленого народу. Факти такого застосування імперіялістичних легенд маємо не лише в світовій, а й у нашій, українській історії. Не нашою метою є перераховувати їх. Тут лише зауважимо, що завжди, як правило, саме тоді, коли наша визвольна боротьба загрожувала розірвати пута національного і соціального поневолення, організатори і реалізатори гніту українського народу надягали маску його приятелів-друзів. Так було в часи козацької революції 1648 року, за часів Мазени, без легенд не обійшлося і в дні революції 1917-20 рр. І польський

король Владислав IV, і московський Петро I, і організатори нині - нього СРСР - всі вони вміли ставати в позу "оборонців" українського народу, речників його національного чи соціального визволення.

Не було б потреби пригадувати ці відомі речі, коли б не перспектива знову стрітися в нашої визвольній боротьбі з ворожими спробами маскувати свої хитрі заміри, коли б не було таких спроб уже тепер сьогодні.

Розглядаючи форми і методи, якими сьогоднішня імперіалістична Москва пробує звести на манівці визвольні змагання українського народу, мусимо констатувати не лише вживання маскувальної легенди, але й доведення її до досконалості. Користуючися найвитонченішими методами підступу, брехні й шантажу, лишивши в цьому, як і в багатьох інших питаннях, далеко позаду себе своїх імперіалістичних попередників, більшовицько-московські блазні не пропускають жодної нагоди, щоб показати "тріумф" ленінізму і "мудрість" лєнінового послідовника - Йосифа Сталіна. При цьому ніколи не говориться, що Ленін / як і Сталін / був не тільки лютим ворогом-катор усіх поневолених народів, а й виразником імперіалістичної тенденції у найреакційнішому її виданні московської "єдиної наделімої". Навпаки, пускається в кід легенда, ніби Ленін є "друг" і "вчитель визвольних національних і соціальних змагань поневолених імперіалістами на родів". Саме той факт, що імперіалістична Москва різними засобами пробує нині зберегти ореол слави навколо лєнінового вчення і самого Леніна, як виразника національно-соціальних змагань поневолених народів і творця найправильнішої концепції, саме це й вимагає від нас виступити проти цієї легенди про Леніна і по можливості розшифрувати її. Це є завданням нашої статті.

В чому ж полягає легенда про Леніна?

Це в різних варіантах пропагандивна версія про те, нібито, на відміну від Сталіна, який нішов слідами московського імперіалізму і царської традиції, Ленін не був жодним великоросійським великодержавником-шовіністом; у протиставу до сталінської політики, лєнінська концепція, нібито, включала національне і соціальне насильне підкорення одній, на гегемонії московського імперіалістичного промарку спертій, системі обор'язкової великодержави, що, навпаки, лєнінська нездійснена постава справи, нібито, є єдина, що забезпечила реалізацію національного і соціального визволення поневолених народів; і, нарешті, що єдиним виходом з стану поневолення є боротьба за здійснення справжньої "революційної" програми національного і соціального визволення, яку, нібито, дав Ленін і т.д., і т.п.

Поставимо перед собою питання, чи справді тут ідеться про ідею повного і остаточного визволення, чи справді метою лєнінської теорії є революція, що раз на завжди мала б ліквідувати систему національного і соціального гноблення, систему панування імперіалізмів у тій чи іншій формі. Відповідь попробуємо знайти у творах самого ж Леніна, де міститься увесь світ його політичної концепції.

Чи справді Ленін не є московський великодержавник? Послухаймо тверджень цього "уроженця міста Сімбірська" з приводу цих питань, що яскраво вимальовують національну силуетку одиниці. В одній з перших його праць - брошурі "Від якої спадщини відмовляємося" - 1897 рік / Ленін пише: "Ми спростовуємо поширювані в ліберально-народницькій пресі вигадки, ніби р'о с і й с ь к і / підкр. наше - Ред. / маркєисти зривають з традиціями р'о с і й с ь к о і с - с п і л ь н о с т и " / підкр. наше - Ред. / . Цей тон спідомого органічного зв'язку "лєнінізму" з російським минулим не зникає, як хтось би міг подумати і з часом, коли процес формування Леніна, як маркєїста цілком закінчився. Навпаки, в період цілковитого викристалізування його поглядів цей тон став ще більш виразним, тісно сплітаючись з питанням ставлення до національної гордості, яке ,

як вражала більшість марксистів - інтернаціоналістів, мало б бути ставлення до національної гордості, лише негативне. Що ж бачимо у Леніна? У статті "Про національну гордість великоросів" /1914 р./ він пише: "Чи ж то нам, свідомим великоруськими /підкр. тут і далі наше - Ред./ пролетаріям чуже почуття національної гордості? Очевидно, ні. Ми любимо свою мову і свою вітчизну... , ми повні почувань національної гордості, що великоруська нація також створила революційну класу... , ми, великоросійські робітники сповнені почувань національної гордості, хочемо... гордо і Великоросії..." Стільки патетичних признань в одній тільки статті! І хоч в цій же статті він пише, що "не можна великоросам інакше захищати вітчизну, як тільки бажаючи поразки царизмові у великій війні, тому, що царизм не лише гнобить... дев'ять десятих населення економічно і політично, але й деморалізує, нищить, ганьбить, prostitуює" і т.д., то зразу ж в іншому, правда, місці, поспішає додати: "Інтерес /не по холонськи зрозумілий/ національної гордості великоросів сплітається з соціалістичними інтересами великоруських пролетарів".

Припускаємо, що відповідь на це питання, в світлі вище наведеного, можемо сміливо лишити читачам і перейти до питання: чи вчення Леніна виключає насильне політичне і соціальне підкорення народів одній, на гегемонії московського імперіалістичного парку опертій, обов'язковій великодержавній системі. Коротко кажучи, чи Ленін є інакший, ніж інші деспоти і "собірателі землі руської", оті всікі Петри, Катерини і... Сталіни. За відповіддю на це звернімося знову до найавторитатнішого джерела - писань Леніна. Логіка підказує, що в цьому питанні треба б було чекати лише рішучого осуду всяких імперій-великодержав, усяких централістичних державних систем. Тим часом у цього "приятеля визвольних змагань поневолених народів", як залюбки змальовує його легенда, читаємо: "Ми боремося на ґрунті даної держави, об'єднуємо робітників усіх націй даної держави, ми не можемо ручатись за тую, або інший шлях національного розвитку, ми всіма можливими шляхами ідемо до своєї класової цілі." / "Про право націй на самовизначення", твори т. 17./ . Отже ясно, яку визвольну програму виставляє Ленін поневоленим народам.

У своїх загально-політичних міркуваннях Ленін завжди виразно виступає оборонцем великодержавних систем, виправдуючи їх теорією марксизму. Він пише: "... Швидкий розвиток продуктивних сил капіталізму вимагає більших державно-оформлених і об'єднаних територій, на яких тільки й може оформитися ... класа буржуазії, а разом з тим і її неминучий антипод - класа пролетарів" / "Критичні замітки з національного питання" - 1913 / . В іншому місці цієї ж "праці" маємо докладніше пояснення, яке не тільки виправдує імперіалізм з його тенденціями, але й свідчить про свідому Ленінову несправедливість і насилля з його боку, щодо національного життя. Читаємо: "Лишається та світово-історична тенденція капіталізму до зломання національних перегородок, до затирання національних особливостей, до асимілювання / підкр. Леніна/ нації, яка з кожним десятиріччям проявляється все могутніше, яка становить один з найбільших рухів, заміняючи капіталізм на соціалізм" / підкр. наше - Ред./ . І таку позицію в теоретичних міркуваннях творець "ленінізму" займає не раз. Він, напр., виразно виправдує конкретний факт русифікації України царською Москвою, пишучи: "Факт асиміляції в цих теренах великоруського і українсько-пролетаріату безперечний. І цей факт є безумовно прогресивний" / підкр. Леніна/ . В цій же самій статті знаходимо далі пояснення, чому так нехтуються у цього "кращого друга народів" всі ці супротивні імперіалістичні явища: винародовлення, асиміляція,

національний гніт, і т.ін./.. З приводу цього читаємо: "Та поки і тому що різні нації становлять єдину державу, марксисти ні в якому разі не будуть проповідувати ні федеративного принципу, ні децентралізації. Централізована велика держава це великий історичний крок! вперед від середньовічної роздробленості до майбутньої соціалістичної єдності всього світу /підкр. наше - Ред./, а інакше, як не через таку державу /нерозривно зв'язану з капіталізмом/, немне і не може бути дороги до соціалізму..." Коли в теорії Ленін виступав прихильником великодержав, то, очевидно, зрозумілі кожному і його погляди на майбутнє московської історії. Він не має наміру ні змінювати існуючу централістичну систему, ні принципово змагати до усунення нерівності і привілеїваних становищ в міжнародньому житті. Він виразно підкреслює, що "ми не прихильники малих держав", "ми за демократичний централізм", і потім цей "друг народів" заявляє дослівно таке: "створення самостійної і незалежної держави залишається /підкр. наше - Ред./ покищо привілеєм однієї і тільки великоруської нації". /"Про право націй на самовизначення"/.

Отже бачимо, що всі ті гарні кличі про самовизначення народів, і національне визволення і т.д., що від них аж роїться в писаннях Леніна, були для нього одним з доріг, з метою, які мали б привести до реалізації "не похолопського зрозумілого" інтересу Москви. Коли зважати, що головне в ленінізмі - вчення про державу, то от і бачимо яку комуністичну державу мріяв збудувати Ленін, бачимо який з нього "друг народів" та яка ціна ленінських базисань про самовизначення народів. Тут треба заважити, що ленінська "розв'язка національного питання, т.зв. самовизначення, ніколи не було тотожним з визнанням на практиці самостійності поневолених націй. З приводу цього "великий учитель національного визволення народів", стурбований українським національним рухом, говорить: "Український рух ... грозить послабленню зв'язків України з Росією... /підкр. наше - Ред./ Чому ж Росія не може спробувати зміцнити зв'язки українців з Росією... метою... залучення українців до свободи рідної мови, самоуправи, автономності /"Про право націй на самовизначення" - 1914 р./ Про думку Ленін розвиває далі: "Росія є тепер країною з найвідсталішим і найреакційнішим державним устроєм в порівнянні до всіх, що її сточують... Тому соціал-демократія Росії повинна у своїй програмі /підкр. наше - Ред./ настановити на права всіх національностей творити окремі держави чи вільно вибирати ту державу, в рямках якої хочуть жити". Так оформлював цю думку в 1913 р., але не інакше думав і в час революції 1917 р., коли писав: "Вже саме для того, щоб цей союз був добровільним, російський робітник, не довіряючи /підкр. наше - Ред./ ні в чому на на хвилину ні російській буржуазії, ні українській буржуазії, тепер стоїть за право відділення українців, не нав'язуючи їм своєї дружби, а завойовуючи її ставленням як до рівного, як до союзника..." /"Україна", твори т.ХХ. ст. 534/. В іншому місці говорить: "уступіть українцям - це каже розум, бо інакше буде погано, силою українців не удержим, а лише ослабим. Уступіть українцям, і ви тоді відкриєте дорогу для довіри між обома націями... /"Україна і поразка правлячих партій Росії", стаття 1917 р./ Клич самовизначення народів - це один з методів зміцнення московської імперії, що його Ленін висуває не раз, устійнивши, трохи пізніше, цілком відверто межі, по які може сягати цей принцип самовизначення. Ці межі - лише формальне право на право до незалежності, але не сама незалежність. "Признання соціал-демократією права всіх національностей на самовизначення цілко-

вито не означає зречення соціал-демократії від самостійної оцінки доцільності державного відділення території чи іншої нації в кожному окремому випадку... /Підкр. наше - Ред./ "Тези з націо-нального питання 1913 р./

Але придивімся, як все ж таки інтерпретує Ленін еventуальну реалізацію Самовизначення. Вище цитований уривок з "Права націй на самовизначення" дав цій справі пояснення, за яким деможливе не лише наше розуміння самовизначення, але й інші, скромніші форми національного життя. Послухаймо, що пише Ленін далі: "Між тим не варто доглядати, чому під правом самовизначення націй не можна з націонал-демократичної точки зору, розуміти ні і федерації, ні /всуди підкр. Леніна/ автономії /хоча, абстрактно говорячи, і те і друге підходить під "самовизначення" - /прим. Леніна/. Право на федерацію є взагалі нісенітниця, бо федерація - це двосторонній договір. Ставити в свою програму оборону федералізму марксистки взагалі не можуть, про це нічого й говорити. Що ж стосується "автономії", то марксистки захищають "право" на автономію, а саме автономію, як загальний універсальний принцип демократичної держави з багатонаціональним складом, з видимою різницею географічних і інших умови. Тому признавати "право націй на автономію" було б так само нерозумно, як і "право націй на федерацію".

Можна було б ще більше навести висловлень Леніна, але й цих досить, щоб стало ясно, як дивиться творець лєнінізму на можливість здійснення гасла "самовизначення" націй. Отже бачимо, що поперше, самовизначення в нього розв'язується на базі і в рамках державного централізму, та що воно, самовизначення, в нього не означає нічого іншого, як права на користування чужонаціональними мас відповідною "демократією", яка злісна була б відвести народні маси поневолених націй від боротьби за повну суверенність і незалежність власних держав. Самовизначення лєнінського видання - це складний, витончений спосіб довести мас до зречення з власної, ніби за "демократичних" вольностей непотрібної, держави. Коли цю лєнінську інтерпретацію "самовизначення" будемо мати на увазі, стане зрозумілим, чому питання самовизначення України він, цей "друг" українського народу, розумів так, "що тільки самі українські селяни і робітники на своєму Всеукраїнському З'їзді Рад можуть вирішити і вирішати питання про те, чи зливати Україну з Росією, чи залишати Україну самостійною і незалежною республікою, і, в останнім випадку, яку саме федеративну злуку встановити між цією республікою і Росією" /"Лист до робітників і селян України з приводу перемоги над Ленініном"/. Зрештою, практика Сталіна, який поклявся над могилою Леніна вірно йти лєнінським шляхом, показує, як практично виглядають усі ці висловлення, що варта нинішня, ніби самостійна УРСР що, кінцем кінцем можуть вирішити оті різні бутафорні Всеукраїнські З'їзди, як не те, чого допомагається Москва.

Підсумовуючи сказане, мусимо прийти до стверджень, що :

1. Ленін не тільки не з ворогом імперіалістичних систем і імперіалізмів, а, навпаки, ці системи широким визнавав, пропагуючи імперіалізм в його найнегативніших виразах /асиміляція, денационалізація і т. ін./.

2. Ленін ніякої програми національного визволення поневолених народів ніколи не висував і національного визволення в розумінні суверенних держав не гарантував і не збирався гарантувати.

3. Вважаючи розподіл і розпад великодержав на найдрібніші національні держави за негативний процес, який, на його думку, є спричинником національних змагань, Ленін вирішив погасити ці змагання, висунувши концепцію самовизначення, за якою поневолені народи мусять погоджуватися на своє підкремне животіння в рамках великодержави.

4. Ленін цією своєю постановою справи "непо-холопськи", а рівно й послідовно захищав інтереси російського народу, точніше - інтереси московської імперії.

Кінцеві висновки, які треба пам'ятати поневоленим народам, зводяться ось до чого:

По-перше - концепція Леніна, що лягла в основу т.зв. сталінізму, ні в якому разі не є і не може бути прапором і програмою ви-звольної політики поневолених народів.

По-друге, - прийняття ленінської концепції поневоленими народами, замість власних концепцій боротьби за суверенні національні держави, неминуче мусять привести знову до відбудови "єдинокределімої" московської імперії, до затримання і надалі її при житті та до ври-тування її перед смертоносною грядучою революцією. Тому свободолюбиві народи, протиставляючи себе ленінізмові, мусять ще більше згур-туватися в боротьбі за свої власні суверенні національні держави, які єдині можуть гарантувати повне й цілковите національне і соці-альне визволення і які приведуть до знищення системи панування ім-періалізмів, до припинення перманентного досі стану гноблення націй нацією.

Ідеї свободи народам і людині, ідеї покриття земної кулі суве-ренними, на етнографічних принципах основаними, національними дер-жавами - одна і єдина несе усунення несправедливостей у сфері між-національного життя, відкриває шлях до кращого, справді вільного ла-ду в світі. І ці ідеї, а не реакційний ленінський більшовизм, веде і вестиме в майбутньому поневолені народи до світлого завтра.

В - к .

ЗА НАЦІОНАЛЬНЕ ОБЛИЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.

Краще в ріднім краю милім
Покласти кистями, сконати,
Ніж в землі чужій, ворожій,
В славі й шані прожити.

/М.Вороний: "Світан зідли"/

Молодь - то цвіт нації, то її надія, міць і сила. Молодь - то авангард, а разом з тим і мотор нації, Молодь - в молодості. Її молодість є велика сила, то найбільше творчий період в житті людини - період, коли людина завзято прагне створити нове, вічне; період, в який людина творить ідеї, здійснює їх, палко служить їм.

Молодість не знає втоми, не любить обрахунків, вона прагне до вищої мети, здобуває і перемагає, а не пристосовується і не сгноє - гниє.

У історичній боротьбі народів, націй, молодь завжди була і є вирішальним чинником.

Нарід, що має здорову, ідейну, свідому молодь - завжди завдань свого народу молодь - ніколи не буде унокореній.

Тому то на тернистому історичному шляху українського народу, його сусіди, "визволителі" зі Сходу і Заходу так багато уваги приділяли українській молоді. Не розвиткові її, не піклуванню за неї, а боротьбі в її ідеалами, боротьбі за неї, за опанування її. Сотні років російський імперіалізм намагався відірвати українську молодь від рідного ґрунту, нав'язати їй /молоді/ чужі й ворожі українському народові ідеали та заставити українську молодь служити йому.

Так само було з Польщею, Магариною, Румунією. Від червоного імперіалізму українська молодь зазнала страшного лиха.

Багато зла заподіляли більшовики на Україні та найдошкульнішого удару завдали вони саме в ділянці виховання молоді.

Визвольні змагання 17-21 рр. показали ворогові, що "единное - делитическое" русофільська політика, яку послідовно переводив царат на Україні сотні років, не вбила в українському народові куку національної волі, не унокорила його.

Крути і Базар, де молоді лицарі українського народу впади смертю хоробрих за національну незалежність - задокументували це.

Більшовики, ці вірні й послідовні наслідувачі царської політики на Україні, зрозуміли, що покорити український нарід вони зможуть тільки тоді коли відірвуть від нього молодь.

Двадцятьшестирічне панування більшовицької імперії на Україні є боротьбою за українську молодь та її душу. І, треба визнати, що до певної міри ворог мав успіхи

Царат і польська шляхта так само багато уваги приділяли українській молоді, щоб відірвати її від народнього українського ґрунту, але їхні методи й тактика були далеко простішими, слабшими, м'якшими. Більшовики ж - немилосердно жорстокі й послідовні. Царат і польське панство заборонили українську школу, доводили, що української мови немає, але не так нищили величезні: багатогранні, ^{так} прогляди національної культури у широких українських народніх масах, не нищили і безчестили українські традиції.

Більшовики дбають про розвій української культури, але національної формою, а інтернаціональною змістом.

Серед українців, серед української молоді зокрема, яка воіма фібрами своєї душі ненавидить більшовицьку сваволлю, є немало таких,

що не розуміють і досі глибокого й наскрізь ворожого українцям змісту, який більшовики виляли в пониття культури, національної форми, а інтернаціональної, себто російської, змістом. Насаджуючи таку культуру, більшовики вели нещадну боротьбу з усіма духовними й культурними надбаннями українського народу і винищували всі національні прояви життя українського народу, замінюючи їх на словах інтернаціональними, а справді російськими. На кожному кроці підкреслюється меншевартісність українського і перевага інтернаціонального, себто російського. Всі прояви мистецтва, літератури, побуту, звичаїв, традицій, що відбивали українську самобутність, вважалися ворожими цій більшовицькій, себто російській інтернаціональній по назві, а наскрізь реакційній по суті, догмі.

Українська молодь стала знаряддям боротьби проти українства. Українська молодь нагадувала дитину, у якої силою відірвали рідну матір, замінивши її мацюкою і змушували ненавидіти матір, а любити чужу осоружну мацюку.

Большевизм відібрав в українській молоді її молодість. Скільки нелюдського, надприродного знуцання в молоді вилито у творі Хвильового "Я", де син стріляє у свою матір. То українська молодь розстрілює Україну - так їй наказує "визволитель".

Багато хто з української молоді повірив був цій облудній, підступній догмі і намагався служити своєму народові під чужими гаслами. Цілий рід відомих українців-комуністів не з мотивів кар'єри, а з ідейних спонукань сприймали за чисту монету підступні інтернаціональні гасла більшовиків, вірили в них, і намагалися з ними працювати для добра українського.

Не врівина, а трагедія української молоді в тому, що вона бодай на якийсь час повірила була ворогові і під українську обмежену форму, яку дозволив ворог, вклала чужий і ворожий, інтернаціональний по назві, а російський по суті зміст.

Всім відома трагедія Хвильового.

Талановитий, відважний, глибоко національний письменник став комуністом. Большевик переміг українця та не на довго. Трагедія Хвильового, як і багатьох інших, в тому, що, повіривши ворогові, він намагався поєднати несполучне інтернаціональне з національним. Інтернаціональний /російський повнізм/ зміст чим далі більше намагався проковтнути дозволена національна форма.

Національне ество письменника, українська честь, протестує і, кінцець кін приводить до особистої трагедії Хвильового, а з ним і всіх, хто повірив ворогові, а лишився чесним.

Гаслом "Геть від Москви!" /інтернаціональна суть/ Хвильовий висловив те, що відчувала передова талановита українська молодь. Самогубство Хвильового розкрило очі обдуреній українській молоді на російський характер і зміст т.зв. інтернаціональної культури і ще раз підтвердило, що українській молоді не по дорозі з большевизмом.

Мільйони ув'язнених і замордованих українських дівчат і юнаків довели, що українська молодь не піддалася цілком ворогові, не загубила свого національного ества, не втратила національних ідеалів.

Трагедія, а не вина частини української молоді в тому, що вона була мало критична до чужих підступних гасел і, повіривши в їхню "прогресивність", далася ворогові запрягти себе до чужого вола.

Українське прислів'я вчить нас, що "краще своє латане, ніж чуже хатане".

Ми пережили першу фазу найлютішої із усіх дотеперішніх воєн. Український нарід зазнав двох "визволителів" червоного і брунатного.

Куртовина війни двічі шаліла на українських землях. Обидва визволителі однаково обкрадали нас. Обидва нищили нашу молодь,

обидва змушували її бути гарматним м'исом, і боротись за чужі, ворожі нашому народові, ідеали. В хуртовині цієї війни наша молодь складала національний іспит. Не вся вона була зріла, були і в серед нашій молоді національні пустоцвіти.

Український нарід гордий, що його молодь одна з перших серед поневолених народів розпочала збройну боротьбу з німецьким загарбником у лавах УПА. Боротьба ця, як би про неї не говорили наші пічкурні політики, довела цілому світові, що наш нарід хоче жити вільно, хоче бути сам господарем своєї землі, не прийме поневолення.

Ця війна дечого нас навчила.

Немає мабуть серед української молоді таких, які б вірили, що хтось чужий подбає про нас. Чесна українська молодь зрозуміла, що ніхто не дасть нам волі, а її виборє тільки український нарід і, в першу чергу, його авангард - молодь.

"Хто визволить ся сам, той вільний буде."

"Хто визволить когось, в неволю візьме".

/ Л. Українка /

Та частина української молоді, що не хотіла, вірніше не мала відваги боротись за українську справу, змушена була боротись за ворожу справу, в лавах "визволителів" - займанців - большевиків і німців. Національно свідомі, відважна українська молодь в перший рік німецької окупації стала під стягом УПА до боротьби з обома ворогами українського народу: червоним і брунатним імперіалізмами.

Нізка боротьба не обходиться без жертв. Досвід визвольних змагань українського народу показав, що боротьба за свої українські ідеали, під своїм ідейним проводом коштує менше жертв.

У червоній армії українці втратили за даними советської преси біля 3,5 мільйонів. Українська Дивізія, добре сформована, втратила в однім бою під Бродами більше, ніж УПА за весь час своєї боротьби з обома загарбниками.

Боротьбою в УПА українці здобули собі визнання всього світу, бо про це говорить уже ціла світова преса. Величезними втратами у ворожих українцям лавах ми не тільки нічого не здобули, а мусимо про них мовчати.

Така неумолима логіка життя.

Українська нація сьогодні - в молоді.

Та й не тільки українська.

Увесь світ, а в першу чергу поневолені народи, у висліді цієї війни не склали зброї. Багато говорить ся про мир, а разом з тим - усі готуються до війни, бо шестирічна війна не принесла жодному народові заспокоєння, не розв'язала передвійських протиріч.

Навпаки, цих протиріч стало більше, Червоний імперіалізм своєю агресією загрожує цілому світові. Український нарід не склав зброї, а веде нерівну героїчну боротьбу за природне своє право бути господарем на своїй землі, за Самостійну Українську Соборну Державу з справедливим соціальним ладом без холопа і без пана. Цією боротьбою перейняте все життя на Рідних Землях.

Дехто вважає, що боротьбу з большевизмом веде одна повстанча армія, а через те і не доцільно наших сил. Боротьбою з большевизмом охоплені всі українські маси і то на всіх українських просторах. Примусове переселення українців на Заході, заборона греко-кат. церкви та приєднання української церкви до російської - православної, переселення росіян-інвалідів червоної армії в колгоспи Дніпропетровщини, саботаж у шахтах Донбасу і інше - то все боротьба, яку большевики звать відбудовою і побудовою соціалізму.

Частина українського народу через військові події опинилась на чужині.

Відірвана від рідного краю, позбавлена цілющих впливів української землі, слабша, легкодушніша частина нашій молоді іноді

забуває на чужині про свої обов'язки, завдання і марнує час, піддаючись хвилевим задоволенням.

Це шкідливі симптоми, бо ж наша молодь повинна і мусить кожний крок свого буття пов'язувати з боротьбою свого народу. Мусить завжди пам'ятати, що в остаточному змаганні українського народу за його волю, молодь, у великій мірі, вирішуватиме вислід війни.

Це ставить перед українською молоддю, яка опинилась на чужині завдання підготувати себе до вирішального бою, підготуватись до національного державного будівництва. Кожен день перебування на чужині мусить використати вона на те, щоб навчитись боротись, перемогти і перемогти.

Гартувати свої сили до боротьби, учитись працювати навіть у чимців, невпинно працювати над собою, щоб бути корисним для свого народу — такі завдання ставить перед молоддю Край.

Хвилеві задоволення, матеріальна нажива забирають у частини молоді все життя і робить з неї рабів дрібних пристрастей, закриваючи перед нею великі діла, ідеали. Молодь, що не має в собі великої мети, не служить їй, молодь, що відривається від ідеалів і прагнень свого народу стає національним пустоцвітом.

Тільки той живе, хто служить ідеї, хто має мету, більшу від буденного життя. Велика мета розкриває волю духові, рукам, скріплює людину, і вона розкриває перед людиною творчі перспективи.

Відсутність цього робить з людини егоїста, кар'єриста, все життя такої людини обмежується задоволенням тваринного існування, людина втрачає людське, а стає рабом. Такі люди жують і животіють, а не живуть.

На чужині зустрілися дві галузки нашої молоді, що зростали під різними впливами у відмінних умовах.

З боєм доводиться ствердити, що й досі українська молодь не засинає мілкого психологічного збруча і іноді, піддаючись ворожим впливам чи хуторянській пропаганді пічкурних патріотів, міриється, хто вартісніший, свідоміший, культурніший тощо.

Дрібні відміни у поводженні, у вдачі, які витворилися під впливом різних історичних умов, не різнять нашу молодь, бо перед нею стоять великі завдання, за які сьогодні іде боротьба в Краю.

Пам'ятаймо науку Ярослава Мудрого своїм дітям:

Як будете всі разом
Йти до спільної мети,
Ви, державу зруйнувавши
розійдетеся у світи,
Ви розгубите ту землю,
Що придбали Вам батьки,
і тинятиметесь всюди,
як вигнанці, лебрани.

/ О. Олесь /

С в і т п р о У к р а ї н у

БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗА СВОБОДУ

У словацькому містечку "Слободне Словенско", орган "Сло - венського революційного одбою", ч. I, від 15.4.1946 була надрукована під цим заголовком стаття, яку передруковуємо без змін.

Історія майже п'ятдесятимільйонного народу, що населяє краї від Сяну до Кавказу і від Криму до Прип'яті, є така багата, що тяжко - подати з неї малий витяг, яким є наша скромна нотатка.

Коли студіюєш історію українського народу, то здається про - сто неймовірним, що один із найбільших європейських і слов'янських народів не може спромогтися на державну незалежність. Український народ пройшов, як і інші народи, різні стадії розвитку. На початку це є головна княжа держава св. Володимира Великого і Ярослава Мудрого. Феодальну державу репрезентує козацька держава гетьманів Богдана Хмельницького і Івана Мазени. До російської революції ре - лігійно-політичний напрямок дає Кирило-Методіївське Брацтво, що для українців має таке значення, як для словаків М а т і ц а С л о в е н с к а .

Російська революція, що її започаткували українські полки в Петрограді, стає кличем до політичного наступу українців. 22 січня 1918 року Українська Центральна Рада проголосила III Універсалом Українську Народню Республіку в Києві. Президентом республіки став славетний український історик, професор університету Грушевський. З-поміж багатьох інших, тоді визначних постатей, слід згадати ата - мана Петлюру і полковника Коновальця, які відігравали пізніше важ - ливу роль в закордонному русі. Того самого року /1918 - ред./ - 1-го листопада - опанували Українські Січові Стрільці Львів і про - голосили Західню Українську Республіку на чолі з др. Левицьким. А ця республіка приєдналася року 1919 /22. I. - ред./ до Україн - ської Народньої Республіки. Створення обох українських республік стає зразу більмом в очі більшовикам, а також і полякам.

Хоч більшовики, яких репрезентував Троцький, визнали в Бере - сті Литовському 8. II. 1918 р. самостійну Україну, та це не пере - шкодило їм почати негайний похід проти неї. Сам Троцький вислав негайно на Україну своїх агентів-генералів, щоб розпочати бій про - ти молоді української армії.

Від того часу датуються найгероїчніший приклад любови україн - ців до свого народу, до своєї самостійної держави. Молоді україн - ські студенти, бачучи нерішучість своїх батьків, не боячись, гордо беруться за зброю, щоб боронити свою свободу і правду. Триста ю - наків впали героїською смертю в нерівнім бою проти більшовиків під Крутами. Їх кров зродила пізніше ОУН. Не лише молодь, - ціла Укра - їна боронилася. Величезні простори унеможливлювали суцільний на - ступ.

Повстало, однак, багато бойових загонів, що вели партизанські бої. Варто згадати особливий тип одного тодішнього - ватажка бате - ка Махна, анархіста, але неперевершеного щодо тактики ведення вій - ськових операцій. Не можна не згадати отаманів Зеленого і Григо - р'єва, або геніального партизана Юрка Тютюнника. Всі вони вели бій проти ворогів свого народу. Організований опір триває аж до 1922 р., поки більшовики і поляки за чужою допомогою брутально задушили вся - кі прояви свободи.

Після більшовицького загарбання України і поділу її між СССР, Польщею, Румунією і Чехо-словакчиною - перестало існувати вільне життя народу. Патріоти, змушені до того терором, вивтікали закор - дон, де могли вільно працювати. Більшовикам все ж удалося намовити декого до повороту, як, напр., проф. Грушевського, який написав най -

більшого обсягу історію України. Та й ці всі стали жертвами.

Закордоном почало організуватися нове політичне життя вільних українців. Полковник Коновалець створив із старшинських загонів Українську Військову Організацію /УВО/. Та організація розгорнула головню військовий рух на Західній Україні. Крім того, існували різні організації, як, напр., Спілка Визволення України /СВУ/. УВО існувала до 1929 року - до конгресу українських націоналістів у Відні. На цьому конгресі постала єдина ідеологічно-політична народня репрезентантства: Організація Українських Націоналістів /ОУН/. ОУН як єдина і найвища представниця остаточної волі українського народу, починає працю повним ходом. Праця в підпіллі, нелегальна, здобуває собі тверду базу. В році 1930 праця так розрослася, головним чином на Західній Україні, що польський уряд з допомогою війська почав ліквідувати кривавими способами кожний виступ за свободу. На Східній Україні совети вжили найвитонченішого способу проти всього народу, майстерно підготували року 1933 штучний голод. /Згинуло від голоду 6 міль. українців/. Терор, однак, народжував нових патріотів.

Український народ мав у ту пору /під Польшею/ ще й інші свої політичні партії, з-поміж яких слід назвати УНДО.

Тоді був заарештований і провідник цілого домашнього руху, визнаний тепер за провідника українського народу - Бандера. Та терор не обмежувався лише на Україні, а йшов далі, всюди, де тільки виявляли українці ознаки життя.

Найбільше став на заваді большевикам бойовик Коновалець, а тому його року 1938 вони замордували в Роттердамі.

Року 1939 очі українців і їх надії були звернені до Закарпатської України, яка, по розпадові ЧСР і відновленні словацької держави, проголосила свою самостійність. Та не встиг місцевий провідник др. Волошин організувати нову державу, як напали на нього ненажерливі мадари. Січ, хоч як героїчно не боронилася, мусіла зрештою відступити, переважно на Словаччину.

Нарешті прийшла друга світова війна. Можна було сподіватися, що український народ дістане собі своє. Та так не сталося. Німецька зажерливість була більша, ніж політична передбачливість. Українські націоналісти підготували ще до приходу німців ґрунт для проголошення самостійної України. А остаточно після вступу німців до Львова українські націоналісти проголосили самостійну українську республіку на чолі з Ярославом Стецьком. Але це не сподобалося німцям, які вважали, що прийшли на землю неосвічених людей і заходилися поряdkувати способом колоніальним. Уряд з прем'єром Стецьком і провідником Бандерою ув'язнили. ОУН, ледве почавши відкрито працювати, повертається знову в підпілля. Від бою проти теперішнього ворога, большевизму, переходить до бою проти німців. Той бій є спонтанний, головним чином в Українській Народній Самообороні /УНС/. Тоді ж організується на Волині нове, модерне національне військо - Українська Повстанча Армія /УПА/. Бій українського народу є великий і широко розгалужений. Повставала потреба єдиного проводу. Тим проводом стала Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/. Вона є нині репрезентанткою волі українського народу. Діє через своїх провідників дома і закордоном. Крім того, УГВР спромоглася залучити до протибольшевицького руху й інші поневолені большевиками народи. Для того 13 листопада 1945 року окликала конгрес поневолених народів, що тривав два тижні. На конгресі всі народи прийняли платформу бою проти большевизму. На цьому ж конгресі виникла Ідея Антибольшевицького Блоку Народів /АБН/.

Цікаво, однак, що й Москва теж взяла участь на тому конгресі через своїх найрафінованіших агентів, які щоденно висилали звідки з повідомлення, аж поки їх не викрили.

В наслідок військової нефортуни, німці почали були іншу тактику супроти українців. Проте й тоді робили це неширо. Вони вірили,

що, схиливши на свій бік Власова в Берліні, їм подастить те саме зробити і з провідником українців, Бандерою, якого, за наказом Гітлера випустили з в'язниці. Але Бандера, маючи перед очима мільйони невинних жертв, добро України, будучи вірним ідеям українських змагань за свободу, відмовився йти на нараду, в якій мав брати участь Розенберг.

Війна скінчилася, Німеччина зазнала поразки. Один європейський імперіалізм похований, але другий, значно грізніший - більшевизм - тут стоїть як переможець. Як союзник західних демократій, прикриваючись гаслами боротьби за свободу народів, захопив половину Європи. Долю українського народу переймають тепер майже всі європейські народи. Боротьба українського народу, яку досі ніхто не хотів і не міг збагнути й зрозуміти, стає прикладом для народів, що їх "визволили" більшовики. А український народ подає - як старий досвідчений борець проти більшевизму - охоче руку до співпраці всім, хто зрікся новіністичних і імперіалістичних тенденцій.

Словацький народ, як сусіда великого українського народу, завжди розумів і симпатизував у його святій боротьбі. А довели те словаки не раз, особливо в період останньої масової еміграції, коли словацька держава старалася допомогти в усьому тисячам нових емігрантів.

Але самими симпатіями ми не обмежилися: проти спільного ворога - спільний фронт і найтісніша співпраця. А та співпраця тепер є радісною дійсністю, "Словенські революційні одбої" і Українська Годовна Визвольна Рада співпрацюють. Особливо спільно пролила кров засвідчила вже багато разів співпрацю фронтів на рідних землях.

Світ стоїть перед вирішальними подіями. Віримо, що новий світовий, зокрема європейський, порядок буде побудований на засадах християнських і справді демократичних. Нове урядкування Європи неможливе без самостійної і вільної України.

Бог і надалі буде благословити справедливу боротьбу українського народу. Словаки дома і закордоном бажають українському народові якнайкращої перемоги. Бажаємо собі того тим більше тепер, бо боремося за спільні ідеали.

Х Р О Н І К А .

МЕМОРАНДУМ УТВР В СПРАВІ ЗАКИДІВ БАЖАНА

/УПС/ Генеральний Секретар Закордонних Справ УГВР вислав на руки Міністрів Закордонних Справ Великої Британії і Злучених Держав Північної Америки та Генерального Секретаря ООН меморандум, в якому розбиває брехливі твердження Бажана, висловлені ним на засіданні Третьої Комісії ООН і полягають вони в тому, що нібито, всі українці, які не хочуть вертатися в Советський Союз, це т.зв. українсько-німецькі націоналісти, співпрацівники німців під час німецької окупації.

В меморандумі стверджується, що обвинувачення Бажана є безпідставні і не відповідають правді. Більшість українців, тепер втікачів, була за німецької окупації в ближчому або дальшому зв'язку з протинімецьким Визвольним Українським Рухом. Українці перераховані поіменно Бажаном як "коляборанти" і яких він ставить на першому місці, це або люди, що давно вийшли з політичного життя / як, напр., п. Дорошенко Дмитро, колишній український міністр закордонних справ з 1918 р., але який після 1918 р. цілком віддався був науковій праці як професор Українського вільного Університету в Празі, зовсім не ангажувачися в політичне життя./, або люди, які помирали ще в 1940 р., отже в час якнайтіснішої співпраці між нацистичною Німеччиною і Советським Союзом / як напр., др. Назарук, католицький журналіст, який вмер в Кракові в 1940 р./ . Решта українців, яких перераховує Бажан як "коляборантів" це в більшості ті, що сиділи в німецьких концентраційних таборах за боротьбу проти німецької окупації на Україні. До них належить м.ін. вичислений Бажаном Банжера Степан, провідник Українського Самостійницького Руху, посаджений в концтабор Оранієнбург - Саксенгаузен в 1941 р., Андрій Мельник, посаджений в той же сабій концтабор у 1944 р. та інші.

В дальшій частині меморандум докладно вяснює боротьбу Українського Самостійницького Руху з німцями, його відношення до поляків, жидів; становище до створеної німцями Дивізії "Галичина", вороже відношення великої більшості стрільців Дивізії до німців і, як наслідок цього, перехід частини дивізії до УПА; справу Власовщини; підпільних українських революційних видань; боротьбу УПА на два фронти і т.д.

Меморандум закінчується заявою, що ні Бажан, ні його мандатори, - теперішній уряд УССР, не мають права говорити від імені України, бо вони не є урядом, що має владу з волі українського народу, а тільки з волі центрального московського уряду.

ОБОРОНА З'ЄДНАНИХ ДЕРЖАВ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

В кореспонденції з Вашингтону подає часопис "Дзєннік Польскі і Жолнежа": Північний кордон не існував досі в уяві американців, тепер став він несподівано оборонною лінією перед майбутніми атаками.

Кількадесят спеціально збудованих танків виїхали з вояками, інженерами, летунськими механіками, метеорологами, лікарями та одяговими спеціалістами і т.д. на двомісячну подорож в найдальшу північ.

Одночасно вислано найбільший корабель-летовище "Майдвей", щоб перевірити на полярних водах можливість вживати летунство як плаувучі бази.

Другий тривожний дзвінок прозвучав від півдня. Один з най-важливіх членів Палати Репрезентантів, Уеннінгс Рендолф, заявив після відбутої подорожі в Південній Америці, що там організовано проти США комуністичні сили краще і справніше, ніж були зробили Німеччина і Японія перед другою світовою війною. В країнах Південної Америки ведуть комуністичні часописи не лише пропаганду державної ідеології СРСР, але підготуються і безупинно до атаки на США.

"Я переконаний, сказав він, що вся ця преса одержує вказівки з Москви. Зразу за нашими південними дверима скривається грізніша небезпека від японської і німецької... Після смерті Уманського /сов. амбасадор в Мексику/ перенесено централью цієї акції на Кубу, де тепер працює двісті советських дипломатичних представників".

"Дейлі Гералд" повідомляє:

"Член американського конгресу Г'юг де Ласі перестерігає перед клікою весняних підпалювачів... У військовій академії в Вест Пойнт вивчають стратегію проти Росії. Наша країна йде прямим шляхом до нової війни. США мають на поготівлі 1 500 атомових бомб і безупинно продукують нові".

ДВА МІСЯЦІ ПІД БОЛЬШЕВИКАМИ !

/Переживання одного українця, французького громадянина/

Ще в році 1919 був я змушений емігрувати з Галичини до Чехо-Словаччини. Згодом переїхав я до Англії, а опісля до Франції.

У Франції перебував до року 1943. Цього ж року повернувся до Галичини, але на другий рік мусів утікати від большевиків до Німеччини. Примістився я під Вінер-Нойштадт у селі Леопольдсдорф, де став на працю.

Тим часом захворіла моя жінка, і я був змушений лишитись під большевиками, що 18 квітня зайняли з боєм місце мого перебування.

Вже перші частини війська почали грабувати. Вони брали силою все, в першу чергу харчі й напої, а опісля цінні речі. Поживившись та випивши, робили наскоки на жінок. Жертвами були дівчата і жінки від 14 до 60 літ. Побачивши, що діється, маючи французьке громадянство та володіючи французькою мовою, звернувся я як француз, заявив у большевицькій команді, що хочу їхати додому до Франції. Команда спрямувала мене на Вінер-Нойштадт та Будапешт, чому не знаю. До Будапешту не доїхав, бо в прикордоннім місті Шонрон, де був переходовий пункт до відправи на "родіну" мене затримали. Були там переважно українці, колишні робітники, а також і емігранти. В таборі панувала страшенна нечистота, голод та грабунки з боку большевицьких солдатів. Відбувався там і поділ людей. Мужчин від 18 - 48 літ брали до армії, підкреслюючи, що їм доведеться воювати ще проти Америки й Англії. В окремих відділах завербованих мужчин на місці вишколювано. Дівчат від 18 - 25 років брали також до армії. Також дівчата були перешколювані спеціальними відділами комсомолок. Жінок 25 - 45 років відсиляли, не знаю куди, на роботу. Дітей і старців загонами транспортували в напрямі на Одесу. Опісля, уже в Лінці, зустрів я одного знайомого українця, що втік з такого транспорту з Одеси і передерся на сторону американців. Розказував він, що всі українці, яких забрали силою большевики на "родіну", а брали вони всіх, мусіли переходити "дезинфекцію". Усі речі їм при тім відбирали, а в заміну давали старе лажміття з печаткою В.Н. /враг народа/. Крім того на плечах і грудях мав він

витагуване теж В.Н. Говорив він ще, що нікому з транспортованих не відьно під карою смерти мати будь-яку адресу з закордону. Зазначав, що життя в Советському Союзі зовсім не змінилось: усюди колхози, терор і голод, ще більший, ніж перед війною був.

Большевицька армія не має вся одностррів, а становить собою обдерту, строкату масу, одягнену в цивільне, нім.військове, рідше советське, а навіть подекуди американське убрання. Панує бруд, воші, венеричні хвороби, наскоки на жінок та грабунки. Це все є зовсім нормальним явищем. Напр., на одну школу в Шопрані, де жило 800 українських дівчат, призначених до армії наскочило одної ночі 150 п'яних солдатів і доконало насильства. Большевицька влада ставиться до цього зовсім пасивно.

Щодо харчів, то військо з Росії їх майже не дістає. Солдати харчуються переважно награбованим. Є випадки, що вояки, дізнавшись, що до якоїсь цивільної крамниці привезено харчі, призначені для австрійського населення, нападають на неї і забирають все, що дається забрати. Буденним явищем є те, що солдати приходять до господарів, і не питаючи нікого, беруть з печі те, що вариться, ідять, а то ще й лаються, коли їм не смакує. Тяжко денебудь зустріти жінку від 12 до 60 літ. Всі коваються від червоноармійців. Часто трапляється, що советська влада забирає цивільне австрійське населення до відбудови різних поруйнованих об'єктів, при чому робітники мають брати з собою харчі. При відбудові авіаційного майдану у Вінер-Нойштадт ті люди, що взяли собі харчі на три дні, були змушені працювати 12 днів, не дістаючи жодної поживи від уряду.

Усі ці факти так вплинули на мене, що по деякому часі почав я домагатися команди табору відвезти мене до Франції. Большевики вислали мене до командантури у Ст. Пельктен, де по довгих допитах мене визнали таки за француза та видали перепустку, що на її підставі міг я переїхати кордон. Ще ідучи до Ст. Пельктен, переходив я 5 ревізій своєї підводи, підчас яких зникло мені майже все моє добро.

Справа переходу кордону показалася, однак, нелегкою. Большевицька прикордонна сторожа не хотіла пустити мене на американську сторону. Іздив я попри кордон три тижні. Щойно однієї ночі, при допомозі прикордонника українця вдалося мені перейти кордон.

ПРИКЛАД СОВЕТСЬКОГО НАХАБСТВА

/УПС/ Дмитро Зухерович /!/ Мануїльський, міністер закордонних справ УССР, у зверненні до конференції вчителів Західних Земель України заявив, що Степана Бандеру заарештували німці після того, як він дав на це свою згоду. А зробив це він, нібито, для того, щоб навколо його імені створилася легенда мученика. Большевицький інтриган і провокатор твердить, що історія знає багато фактів, коли реакційні уряди заарештовували своїх скомпромітованих, агентів-провокаторів, щоб підсилити їх авторитет в очах мас.

Мануїльський того не згадує, що німецькі фашисти на окупованій Україні доводили українському народові, що саме той же Степан Бандера є сталінським агентом-провокатором. Замовчує Мануїльський, і те, що німецьке гестапо заарештувало двох братів Ст. Бандери і розстріляло їх, а батька запроторило до в'язниці.

Чому ж Зухерович неподає жодного історичного доказу, як агенти-провокатори просили своїх наставників, щоб ті вбивали їхніх братів і кидали до тюрм їхніх батьків. Пощо ж тоді посилатись на історію!?

Від Редакції: Степана Бандеру, провідника ОУН, справжнього мученика і великого українського патріота нашого часу заарештувало гестапо й заслало до концентраційного табору — негайно ж після проголошення Української Незалежної Держави 30 червня 1941 р. Бандерівців — членів революційної ОУН жорстоко нищили й кидали до концтаборів та в'язниць. Це була німецька реакція на самостійницьку декларацію. Степан Бандера вийшов з концтабору безпосередньо перед остаточним поваленням Німеччини 1945 року. Двох братів його гестапо розстріляло, батька тримали у в'язниці. Всі ці факти, на жаль, досі "невідомі" більшовицько-російському гестапо-НКВД та його агентам на чолі з Мануїльським.

Що два побратими — червоний і брунатний фашизм — посварились саме із-за України — знає кожний. Тому, що обох їх громив на Україні саме самостійницький рух, яким керував і керує С. Бандера, вони й старалися один поперед одного лити бруд на провідника цього руху — ворога всякого "визволителя" і всякого імперіалізму. Це і є причиною того, що більшовицький виррок вдається до "філософії", якою даремно намагається опорити й принизити в очах українських мас світу постать вождя українського революційного руху — Степана Бандеру:

Гавкання Мануїльських нам уже давно відомі, але вони матимуть успіх лише серед зграї псів, а не серед української людности.

П Р О П О Л Ь Щ У

/ Зі слів одної американки, в ранзі старшини, що недавно повернулася з Польщі. Розмова відбулася 9.У. ц.р. в місті Нюрнбергу./

До Польщі виїхала два тижні тому як опікунка транспорту польських ДП. Побувала в кількох великих містах /Варшава, Лодзь, Радом, Краків/, а також і в селах. Подорожувала переважно залізницею /залізнична комунікація більш-менш поладнана/.

Дуже докучала їй контролі на кожному кроці в потягах і на станціях, при чому її надто вражала брутальна поведінка "російської поліції".

Взагалі ж більшовицьке військо та їх органи безпеки справили на неї дуже прикре враження. З її слів виходить, що це люди некультурні, мають нахил до бійки, пиятики, крадіжок, грабунків тощо. Між іншим, їй намір вони вкрали валізу з речами під час одної контролі/. Тут американка зазначила, що досі ще вона була кращої думки про більшовиків.

Чорний ринок в Польщі процвітає. На ньому є все, починаючи від брильянтів і кінчаючи бананами і помаранчами. Все можна купити, аби гроші. Люди в Польщі елегантно одягнені, каже, навіть краще, ніж в Америці. На її думку, Польща не потребує ніякої допомоги, а теперішні висилки всякої допомоги вважає за зайві. Зазначила, що про це вона буде офіційно говорити своєму найвищому шефові.

До Польщі прибувають цілі валки поляків з України. До кінця вересня ц.р. всі поляки мають виїхати з українських і білоруських земель.

На кордоні Польщі та суміжних советських республік є сильна прикордонна сторожа. При легальному переході кордону прикордонна советська сторожа штемплює всі документи кожної особи, щоб унеможливити перехід кордону вдруге /назад, наприклад/.

Нелегально переходять кордон лише більш озброєні групи, що діють по обидві сторони польсько-українського кордону. Ці групи, зазначає вона, часто висунувають збройно проти більшовицької влади — як польські та українські партизани.

А там /у Польщі/, твердить вона, інтелігенція, робітники і селяни, що, уникаючи арешту, примусового вивозу чи переселення /і поляки, і українці/ покинули хати і пішли до лісу, не покидаючи свого краю. Про все це вона довідалась від поляків /говорить вона цілком добре по-польськи/, що прибули на Шлезію з прикордонних чи закордонних /Україна, Білорусь/ областей.

Як у Польщі, так і в Чехо-словацькій є сила большевицького війська /сама бачила/. Маючи перевагу своєї сили, большевики до вільно впливають на все життя цих країн /культуру, господарство, політику/.

БОРОТЬБА УКРАЇНИ

Останнім часом у чужій пресі щораз більше появляється вісток про акцію УПА на західних українських землях. Ці вістки дуже часто не відбивають правдивого образу дійсності, бо майже завжди опираються на большевицьких, або підпорядкованих їм урядових польських та чеських джерелам і тому у відношенні до УПА стало оперувати такими словами, як банди, білі партизани, грабіжники безборонної людності, терористи і т.д.

Та не зважаючи на це, навіть і з цих, скупих, часто необ'єктивних і перекручених вісток із західно-українських околиць можна скопити одну, найважливішу для нас правду, оперту на незперечному факті: український нарід продовжує вести свою революційно-визвольну боротьбу за українську державу. Український самостійницький рух всупереч большевицьким твердженням, та, на жаль, також твердженням деяких наших "тверезих" маловірів, що є проти "проливання крові" та за "зачованням рівноваги духа", існує далі, діє, б'є ворога.

"Збройні зудари на польському кордоні :
Банди стараються увійти до Словацьчини"

/УПС/ Під таким заголовком газета "Таймс" з 29.IV.46. помістила ось які вістки про події в Польщі та Чехо-словацьчині.

"Від нашого власного кореспондента. Прага, 28.IV. ц.р. Тут видали наступне урядове оголошення: "Кілька малих банд т.зв. Української "Бандеро" Армії намагалися увійти на чехословацьку територію в Східній Словацьчині. Відділи Чехословацької Армії та поліції відкинули тих терористів назад за кордон, а їхні рештки "будуть знищені".

"Ця вістка підтверджує, що на північно-східньому кордоні Чехословацьчини повстала незвичайно важка ситуація, там чехословацький уряд зустрічається з повним усуненням влади польського уряду в широким просторах на захід від лінії Керзона. В наслідок цього -мандрівні банди білих партизан, що оперують на цьому просторі, постійно намагаються переходити сюди й туди чехословацький кордон. Ізза труднощів у терені, в Карпатах, дуже важко їх зупинити, бо труднощі такі великі, що заведено заборону виходу по означеній годині на просторі від провалу Дукаля аж на південь, до Гуменного.

"Вістки про діяльність партизан у польській Галичині кружляють тут вже якийсь час. Наш кореспондент вирішив підчас Великодня прослідити їх. Він переконався, що вістки були менше товажні, як правда. Немає вже ніяких польських прикордонників вздовж тієї частини кордону, а влада польського уряду перестала існувати в цілій околиці невідомо як далеко."

"Місцеві вісті по чехословацькій стороні подають, що "Бандерівці", як зовуть партизан, почали операції на велику скалю останнього тижня березня. Що та скаля зростає, а не зменшується, можна судити з того, що чехословацький уряд досі не вважав за потрібне заводити згадану заборону виходу і ввів її аж щойно того тижня. Ту заборону введено в силу в Межилиборцях на Великдень."

"Досі майже всі бої відбувалися по польській стороні кордонів, але кілька ударів прапилось вже й на словацькій землі, під час яких було кілька вбитих та ранених по чехословацькій стороні, а також взято в полон кількох "Бандерівців".

"ПАРТИЗАНСЬКІ НАПАДИ В ПОЛЬЩІ"

/УПС/ Газета "Нос Цайт" в Грацу з 12.V.48 подає за "Юнайтед Прессом" таку вістку:

- З східної Словацьчини доносять, що там видно горючі села по польській стороні. Ці села є винищені українськими нерегулярними бандами".

"Ця "Бандер-Армія" почала між границями Словацьчини і Керзон-лінією в Польській Галичині партизанську війну на велику скалю. Вони хочуть задержати переселення українців в тих околицях і боряться за Самостійну Україну. Авторитет польського уряду в цьому просторі зовсім не існує. Існує натомість нічия земля між "білими партизанами" і регулярними польськими "частинами".

"Бандера, ... zorganizував під Гітлером український партизанський рух, пізніше, коли він проклямував незалежну Україну, його заарештували. Від того часу борються повстанці проти кожного, хто хоче окупувати їхню країну. Кореспондент довідався від одного чоловіка, який правдоподібно сам є бандерівцем, що вони не є ні фашисти, ні антисеміти, тільки виключно борються проти коунізму".

"Вони хочуть якраз тепер перешкодити полякам переселити їх з їхньої старої батьківщини в Галичині до Советської Росії".

"ФАШИСТИ" ЧИ "СПРАВЖНІ ДЕМОКРАТИ" ?

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ БОРЕТЬСЯ ПРОТИ БОЛЬШЕВИКІВ

/УПС/ Під такими заголовками друкує польський часопис "Дзеннік Жолнежа 1. Дивізії Панцерної" ч. 108, без коментарів зміст допису кореспондента "Таймса". Подаємо переклад цієї статті без жодних коментарів.

"Прага, 10.V. Кореспондент "Таймса" в Празі подає далші подробиці про положення на польсько-словацькому кордоні, звідки, згідно з польсько-російською умовою, виселяється українське населення за лінію Керзона до Советів і де там він чув відгуки гарматних стрілів.

Відділи УПА /Української Повстанської Армії, що її очолювала націоналістична організація "Бандерівців"/ - лише кореспондент - намагається за всяку ціну унеможливити переселювання українців зі східної Галичини на нові місця побуту на советській території. Це пояснює їхні напади на комунікаційні шляхи. Якщо це дійсно так, як розказують, то вони мають запевнені симпатії не тільки жертв переселювання, але й серед "русинів" у Словацьчині та в Карпатській Україні, що належить тепер до Советського Союзу.

Переселюванню українців відсилається на советсько-польський кордон, але советська влада впускає лише тих, що ріднаються добровільно на поселення, напр., в околиці Одеси. Інші вертаються додому

і, знайшовши села спалені, чи заселені вже польськими "осадниками", - вступають в ряди бандерівців."

КРИВАВА ПАЦИФІКАЦІЯ

В Лупкові, куди заїхав кореспондент, залишилося багато українців. Нечисленні поляки, що жили тут колись - зникли.

"З другої сторони - пише кореспондент - до села Паба (?) 17 км від кордону, перед кількома днями прийшли поляки і "спацифікували" це село, спаливши українські хати. Багато свідків з інших сіл розповідають про подібні пацифікації".

Хоча бандерівці висаджують залізничні шляхи, до Лупкова все ж ваки іноді приходять вкрайовські часописи. На думку "Щоденника Польського" з Кракова - пише кореспондент - "бандерівці це фашисти, головною метою яких є промити комуністів і жидів." Однак, інший інформатор кореспондента говорив йому, що бандерівці є ані фашистами, ані антиємітами. Вони справжні демократи, що уважають комунізм за єдиного ворога.

КОМУНІСТИВ РОЗСТРІЛЯНО, ПОЛЯКІВ НЕ ТОРКНЕНО

"Я на мав нагоди говорити з поляками - пише кореспондент - але в Лупкові мені оповідали, що "бандерівці" задержали поїзд, вивели з нього 8 советських старшин і 4-ох розстріляли, знайшовши в них партійні квитки. Чотирьох інших пустили на волю. Полякам, що їхали в поїзді, не зробили вони нічого злого. Один жид, що інформував кореспондента, не мав жодних застережень проти "бандерівців". З тієї пори, коли німці ув'язнили їхнього провідника Бандеру, що zorganizував УПА, "бандерівці воювали проти кожного, хто тільки окупував українські терени".

"Їхній командир, хто б це не був, є добрим воювачем. Його відділи є не лише добре вишколені, але також виявляють ядидисципліновану поставу у відношенні до словацького і українського населення та не переводять насильних реквізицій. Зодягнені вони в мундури краски "хакі" /військовий тереновий одяг - примітка Ред.УПС/, а на шапках носять традиційний український Тризуб".

Так закінчує кореспондент "Таймса".

НОВІ ВНИМАКИ ПРО УКРАЇНУ

/УПС/ В квітні появилася в Америці накладом Видавництва "Колумбія Юніверситі Пресс" книжка п.з. " з Політичного Щоденника: Росія, Україна і Америка". Книга охоплює історію останніх 40 років, аналізує революцію 1905 та 1917 рр., український визвольний рух дипломатичну акцію українських делегацій в рр. 1919 та 1920, врешті відношення Америки до Росії і України. В книзі поміщено багато джерельних документів.

У Лондоні появилася англійська брошура католицького письменника Мішеля Деріка про українську католицьку церкву в Західній Україні п.н. "Східні католики під советським нагуванням". Автор вірно подає історію греко-католицької церкви в Україні, звертаючи увагу на її переслідування царським урядом в давнину та советським в останні роки та діяльності митрополита Андрея Шептицького. Вкінці книжки автор подає ряд документів про переслідування греко-католицької церкви в Західній Україні.

З І Н І С Т

1.	х	х	х	:	СВІТІ КОСОВАЛЕНЦІ	ст.1
2.	х	х	х	:	ЛИЦАР ВЕРОЙНОГО ЧИНУ	" 6
3.	Ф.	В-к		:	ДО АКТУАЛЬНИХ ПИТАНЬ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ	" 9
4.	Г. Богданч			:	УКРАЇНА ЯК ЧИННИК ПОЛІТИЧНОЇ РІВНО- ВАГИ ЄВРОПИ	"16
5.	Б.К.			:	ЗА РОЗПОДІЛ ССРСР ОБ'ЄДНАНИМИ СИЛА - МИ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ	"22
6.	Я.К.			:	РОСІЙСЬКА ІЛЮЗІЯ	"27
7.	П.Січ			:	ЕКОНОМІЧНА І КУЛЬТУРНА ПОЛІТИКА БОЛЬШЕВИЗМУ	"36
8.	В.Остапів			:	ОДНА З ЛЕГЕНД ПРО ЛЕНІНА	"41
9.	В - к			:	ЗА НАЦІОНАЛЬНЕ ОБЛИЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ	"47
10.	х	х	х	:	СВІТ ПРО УКРАЇНУ: Боротьба україн- ського народу за свободу	"51
11.	х	х	х	:	Х Р О Н І К А: МЕМОРАНДУМ УТВЕР В СПРАВІ ЗАКИДІВ БАЖАНА ОБОРОНА З'ЄДНАНИХ ДЕРЖАВ ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ ДВА МІСЯЦІ ПІД ВОЛШЕВИКАМИ ПРИКЛАД СОВЕТСЬКОГО НАКАВСТВА ПРО ПОЛЬУ БОРОТЬБА УКРАЇНИ "ПАРТІЗАНСЬКІ НАПАДИ В ПОЛЬЩІ" "ФАШИЗМ" ЧИ "ПРАВІ ДЕМОКРАТИ"? КРИВАВА ПАЦІФІКАЦІЯ КОМУНІСТІВ РОЗСТРІЛЯНО, ПОЛЯКІВ НЕ ТОРКНЕНО НОВІ КНИЖКИ ПРО УКРАЇНУ	"54

+++++

ВИДАВНИЦТВО ЗАКОРДОННИХ ЧАСТИН ОУН
РЕДАГУЄ : К О Л Е Г І Я

+++++

ПЕРЕД ЧИТАННЯМ ,ВИПРАВТЕ ТАКІ ПРИКРІПІ ДРУКАРСЬКІ ПОМИЛКИ:

Стор.	рядок	надруковано	має бути
3	9 згори	Хабрінський	Харбінський
4	24 знизу	наложив	наложив
9	10 згори/зліва/	стільки	скільки
10	14-15 знизу	кажуть	свідчать
10	29 згори	бало	було
11	23 знизу	після дужки додати	<u>і, з другого</u>
13	4 згори	з краю	скраю
14	27 знизу	зацікавлені	зацікавлення
16	18 згори	озброєний	озброєними
25	26 знизу	взяти в дужки слова	<u>англійську</u> <u>імперію</u>
29	12 знизу	всіміш	всуміш
30	26 згори	лада	дала
31	25 знизу	огненнями	огненними
35	17 знизу	репресивний	регресивний
48	27 знизу	він	вони
58	8 знизу	як будете всі разом	як не будете всі разом

NYSE
L. 864
NYSE